

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน

Learning Styles of Muslim Students with Different Mother Tongues

มิสรอ จูมะ

Missro Chuma

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of

Master of Arts in Teaching English as an International Language

Prince of Songkla University

2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน

Learning Styles of Muslim Students with Different Mother Tongues

มิสรอ จูมะ

Missro Chuma

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of

Master of Arts in Teaching English as an International Language

Prince of Songkla University

2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน
ผู้เขียน นางสาวมิสโร จูมะ
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. ธัญภา พลาณุกุลวงศ์)

.....ประธานกรรมการ
(ดร. ศิริรัตน์ สิ้นประจักษ์ผล)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ธัญภา พลาณุกุลวงศ์)

.....กรรมการ
(ดร. อุษา อินทร์รักษา)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.ดำรงศักดิ์ ฟ้ารุ่งสว่าง)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(3)

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(รองศาสตราจารย์ ดร. รัชฎา พลานุกุลวงศ์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลงชื่อ.....

(นางสาวมิสโร จูมะ)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวมิสรอ จูมะ)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน
ผู้เขียน	นางสาวมิสโร จูมะ
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มุ่งศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (ไทยมุสลิม) จำนวน 136 คน และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ (มลายูมุสลิม) จำนวน 51 คน โดยใช้คะแนนการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ภาษาอังกฤษแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ (1) แบบสอบถามรูปแบบการเรียน 6 รูปแบบการเรียน คือ การเรียนโดยใช้การฟัง การเรียนโดยใช้สายตา การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม และ (2) คะแนนการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยายพื้นฐาน การใช้ t-test และการหาค่าสหสัมพันธ์ (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

ผลการวิจัยพบว่า (1) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทยมุสลิมใช้มากที่สุดตามลำดับแรก คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การฟัง ตามลำดับ รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนมลายูมุสลิมใช้ในระดั้มากที่สุดตามลำดับแรก คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การกระทำ ตามลำดับ (2) รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ รูปแบบการเรียนโดยใช้การฟัง และการเรียนโดยใช้สายตา นอกจากนี้ยังพบว่า โดยส่วนใหญ่รูปแบบการเรียนรู้ออกแบบอย่างไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษ แต่พบความสัมพันธ์แบบผกผันระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนของนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับต่ำ ใน 3 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ และการเรียนโดยใช้การฟัง ข้อเสนอแนะของงานวิจัยคือ ผู้สอนในโรงเรียน

เอกชนศาสนาอิสลามควรใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายกับผู้เรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกันและผู้เรียนมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นักเรียนมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ

Thesis Title	Learning Styles of Muslim Students with Different Mother Tongues
Author	Ms. Missro Chuma
Major Program	Teaching English as an International Language
Academic Year	2017

Abstract

This study aimed to investigate English learning styles and the relationship between English proficiency and learning styles of Muslim students who had Malay as their mother tongues (Malay-Muslim) and Muslim students who had Thai as their mother tongues (Thai-Muslim) in private Islamic school of Hatyai, Songkhla province. The participants were 136 Mathayom 4 Thai-Muslim participants and 51 Malay-Muslim participants. They were divided into high and low proficiency based on their Ordinary National Education Test (O-NET) scores in English. The research instruments were (1) a questionnaire on six learning styles, namely auditory, visual, tactile, kinesthetic, individual, and group and (2) Ordinary National Education Test (O-NET) scores in English. Statistical descriptive analysis, t-test and Pearson's correlation were applied.

The findings were as follows: (1) the three most preferred learning styles by the Thai-Muslim participants were kinesthetic, group, and auditory respectively while those of the Malay-Muslim group were kinesthetic, group, and tactile respectively; and (2) both groups of participants were significantly different in auditory and visual learning styles ($p < .05$). Additionally, there was no significant relationship between the participants' learning styles and their English proficiency levels though a significantly negative correlation was found between English proficiency and the low-proficiency Malay-Muslim participants' learning styles in tactile, kinesthetic, and auditory learning styles. The study suggested that the teachers in Islamic school should employ different teaching techniques to teach their Muslim students who have different mother tongues and low English proficiency.

Keywords: learning styles, Muslim students with Thai as their mother tongue, Muslim students with Malay as their mother tongue, High and low English proficiency

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความอนุเคราะห์ของบุคคลหลายท่าน จึงไม่อาจจะนำมากล่าวได้ทั้งหมด ซึ่งผู้มีพระคุณท่านแรกที่ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณคือ รศ.ดร.ธัญภา พลานุกุลวงศ์ อาจารย์ผู้ที่ให้ความรู้ คำแนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่ทุกขั้นตอน เพื่อให้งานวิจัยชิ้นนี้สมบูรณ์ที่สุด

ขอขอบพระคุณ รศ. ดร.อดิศา แซ่เตียว และดร.อุษา อินทร์รักษา ซึ่งเสียสละเวลาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบ โครงร่างงานวิจัยและคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ ดร. ศิริรัตน์ สีนประจักษ์ผล และดร. อุษา อินทร์รักษา ประธานและกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาเสียสละเวลาตรวจสอบและให้คำแนะนำในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณ ผู้บริหาร คณาจารย์ และนักเรียน ในสังกัด โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในเขตพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ อันได้แก่ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร โรงเรียนธรรมศึกษามูลนิธิ โรงเรียนส่งเสริมวิทยามูลนิธิ โรงเรียนท่าใหญ่ และโรงเรียนส่งเสริมศาสนาวิทยามูลนิธิ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลต่างๆ สำหรับการทําวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ นายอิสมาแอล มะสามแม (สามี) ครอบครัว พี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจและมอบความช่วยเหลือตลอดมา ตลอดจนบุคคลต่างๆ ที่ให้ความช่วยเหลืออีกมาก ที่ผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามได้ทั้งหมดในที่นี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและความปรารถนาดีที่ท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบพระคุณไว้ในโอกาสนี้ สำหรับข้อบกพร่องต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นนั้น ผู้วิจัยขอน้อมรับผิดชอบเพียงผู้เดียวและยินดีรับฟังข้อคำแนะนำจากทุกท่านที่เข้ามาศึกษางานชิ้นนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานวิจัยต่อไป

มีสรอ จูมะ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	(5)
Abstract.....	(7)
กิตติกรรมประกาศ.....	(8)
สารบัญ.....	(9)
รายการตาราง.....	(11)
รายการผลการตีพิมพ์.....	(12)
สำเนาหนังสือตอบรับจากวารสาร.....	(13)

เนื้อหา

1. บทนำ.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
3. คำถามวิจัย.....	5
4. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
6. วิธีดำเนินการวิจัย.....	16
6.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	16
6.2 เครื่องมือวิจัย.....	16
6.3 การดำเนินการเก็บข้อมูล.....	18
6.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	18

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

7. ผลการศึกษา.....	18
7.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง.....	18
7.2 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง.....	19
7.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียน.....	26
8. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	28
8.1 สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล.....	28
8.2 ข้อเสนอแนะ.....	32
8.2.1 ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน.....	32
8.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	32
เอกสารอ้างอิง.....	34
ภาคผนวก.....	37
ภาคผนวก (1) เครื่องมือ.....	38
แบบสอบถามนักเรียน.....	39
ภาคผนวก (2) บทความวิจัย.....	42
รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน.....	45
ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน.....	64
ประวัติผู้เขียน.....	80

รายการตาราง

ตาราง		หน้า
1	รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิม.....	19
2	ระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมรายชื่อ.....	20
3	ระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมลายูมุสลิมในรายชื่อ.....	22
4	ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม.....	24
5	ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมในรายชื่อ.....	25
6	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง....	26
7	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน.....	27

รายการผลงานที่ตีพิมพ์

มิตรอ จูมะ, และรัชฎา พลานุกุลวงศ์. (2562). รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนใต้, ____ (อยู่ระหว่างการตีพิมพ์)

สำเนาหนังสือตอบรับการตีพิมพ์จากวารสาร

วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
Journal of Yala Rajabhat University

ISSN 1905-2383

ที่ ศธ ๐๕๕๙.๐๓/ ๑๕๑

กองบรรณาธิการวารสาร
มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ๙๕๐๐๐

๙ เมษายน ๒๕๖๑

เรื่อง การตอบรับลงตีพิมพ์

เรียน คุณมิสรอ จูมะ และคุณธัญภา พลานุกุลวงศ์

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัย เรื่อง “รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน (Learning Styles of Muslim Students with Different Mother Tongues)” มาให้กองบรรณาธิการวารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พิจารณาลงตีพิมพ์เผยแพร่ นั้น

บัดนี้ กองบรรณาธิการฯ ขอเรียนให้ท่านทราบว่า บทความวิจัยดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณาถ้อยแถลงจากผู้ทรงคุณวุฒิให้สามารถรับลงตีพิมพ์ได้ในวารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๒ พฤษภาคม-สิงหาคม ๒๕๖๒ กองบรรณาธิการฯ วารสารขอขอบคุณท่านที่ได้ส่งผลงานที่มีคุณภาพมารับการพิจารณาลงตีพิมพ์ในวารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา และหวังว่าท่านจะส่งผลงานในลักษณะดังกล่าวมาให้กองบรรณาธิการฯ พิจารณาเพื่อลงตีพิมพ์เผยแพร่อีกในโอกาสหน้า

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลวัลย์ แก้วตาทิพย์)

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการวารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

133 ถนนเทศบาล 3 ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000

โทรศัพท์/โทรสาร 073-299-635 อีเมล ejournal@yru.ac.th

1. บทนำ

สภาวะการณ์ปัจจุบัน โลกได้ก้าวเข้าสู่สังคมแห่งสารสนเทศที่มีความก้าวหน้าในด้านอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ประเทศไทยจึงให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการพัฒนาและก้าวเข้าสู่ความเป็นสากล อีกทั้งยังเป็นช่องทางในการถ่ายทอดความรู้ การติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงการนำเสนอแนวคิด ซึ่งเป็นพื้นฐานนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่สามารถตอบสนองความต้องการในด้านต่างๆของประเทศ ตลอดจนการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542) ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ประเทศไทยกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาบังคับสำหรับนักเรียนไทย ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรขั้นพื้นฐาน ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ นับตั้งแต่ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนคือ ครูผู้สอน อันได้แก่ การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การวัดและประเมินผล (Khajornrit, 2007) ตลอดจนอีกหนึ่งปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนโดยตรง คือ รูปแบบการเรียนหรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน (Walberg, 1989)

การเรียนรู้เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยตัวของผู้เรียนเอง และผู้เรียนทุกคนมีลักษณะหรือรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกันไป ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ความสนใจ และรวมไปถึงกระบวนการเรียนรู้ อันเนื่องมาจากผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ และมีรูปแบบการเรียนที่ต่างกัน ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนของตนเอง (Kolb, 1981) Oxford (1990) กล่าวว่า หากผู้เรียนสามารถเลือกรูปแบบการเรียน หรือกลวิธีการเรียนที่เหมาะสมกับความชอบและความต้องการของตนเอง ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น การที่รูปแบบการเรียนมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนของผู้เรียน จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจลักษณะหรือธรรมชาติของผู้เรียน ตลอดจนรูปแบบการเรียนของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Almasa, 2009) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า สิ่งแรกที่ผู้สอนควรตระหนักคือ รูปแบบการเรียนของผู้เรียน เนื่องจาก รูปแบบการเรียนของแต่ละคนมีอิทธิพลต่อความสามารถต่อการรับรู้ข้อมูล การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและการมีส่วนร่วมในประสบการณ์เรียนรู้ของผู้เรียน (Grasha, 2002)

นักการศึกษาได้นำเสนอรูปแบบการเรียนที่หลากหลาย เช่น รูปแบบการเรียนของ Clark (2008) ซึ่งแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 ประเภท โดยยึดรูปแบบการเรียนด้านการรับข้อมูล

(Perceptual) ดังนี้ (1) ผู้เรียนแบบใช้การฟังในการเรียน (Auditory Learners) ผู้เรียนกลุ่มนี้เรียนได้ดีเมื่อได้รับข้อมูลเสียง (2) ผู้เรียนแบบใช้สายตา (Visual Learners) จะเรียนได้ดีเมื่อเรียนผ่านภาษาเขียน (3) ผู้เรียนแบบใช้การเคลื่อนไหวในการเรียน (Kinesthetic Learners) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบการสัมผัสหรือการลงมือกระทำ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบการเรียนของ Reid (1987) ซึ่งจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนเป็น 6 รูปแบบการเรียนที่เป็นรูปแบบการเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) โดยยึดลักษณะการรับข้อมูลและการทำงาน คือ (1) การเรียนโดยใช้การฟัง (Auditory Learning Styles) เป็นการรับรู้ข้อมูลจากการฟัง เช่น การฟังคำบรรยาย อภิปรายบทสนทนา เครื่องบันทึกเสียง (2) การเรียนโดยใช้สายตา (Visual Learning Styles) เป็นการใช้สายตาเพื่อศึกษาข้อมูลที่เป็นทั้งภาษาและภาพ เช่น อ่านหนังสือ แผนผัง แผนภูมิ รูปภาพ ป้ายประกาศ วิดีทัศน์และภาพยนตร์ (3) การเรียนโดยใช้การกระทำ (Tactile Learning Styles) เป็นการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ เช่น การสร้างแบบจำลอง การทดลอง การเรียนจากสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สมุดภาพ หรือ บัตรคำ (4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic Learning Styles) เป็นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์จำลอง เช่น บทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง (5) การเรียนด้วยตนเอง (Individual Learning Styles) เป็นการที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง ทั้งในชั้นและนอกชั้นเรียน (6) การเรียนเป็นกลุ่ม (Group Learning Styles) เป็นการเรียนที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อนหรือเพื่อนร่วมชั้นทั้งเป็นคู่และกลุ่ม

อีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนของผู้เรียน คือ ภูมิหลังของผู้เรียน ภูมิหลังหรือวัฒนธรรมเป็นแรงจูงใจ คุณค่า ความเชื่อ อัตลักษณ์ ประสบการณ์ และวิถีชีวิตที่ถ่ายทอดกันมารุ่นสู่รุ่น (House et al., 2004) และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อกระบวนการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ และกระบวนการคิด (Earley & Ang, 2003) ความแตกต่างทางวัฒนธรรมหรือภูมิหลังของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อความชื่นชอบในการเรียนรู้ (Hofstede, 2001) และทำให้เกิดความแตกต่างของรูปแบบการเรียน (Reynolds, 1997) งานวิจัยของ Reid (1987) ซึ่งศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ และมีภูมิหลังภาษาแม่ที่ต่างกัน จำนวน 1,388 คน พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกับเจ้าของภาษา และ Park (2000) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศอเมริกา ของชาวกัมพูชา มอญ ลาว และเวียดนาม โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มคนผิวขาว พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีชาติพันธุ์ต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

จากงานวิจัยที่พบว่า ผู้เรียนที่มีภูมิหลังต่างกัน จะมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ชาวมุสลิมในประเทศไทยส่วนใหญ่มีเชื้อสายมลายู ซึ่งเป็นชนชาติหนึ่งที่มีศาสนา ภาษาจารีตประเพณี วิถีชีวิต ประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกับคนไทยส่วนใหญ่ มุสลิมไม่ได้อาศัยอยู่เฉพาะใน

พื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ยังมีชาวเรียนมุสลิมอีกส่วนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในภาคอื่น ๆ ของประเทศ นอกจากนี้ มุสลิมในประเทศไทยไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากมลายูเพียงอย่างเดียว แต่มาจากหลายชาติพันธุ์คือ จากอาหรับ เปอร์เซีย ชาว จาม เขมร และเอเชียใต้ ในจำนวนประชากรมุสลิมในประเทศไทย ส่วนใหญ่มีเชื้อสายมลายูมากที่สุด (Jitmuad, 1992)

ในประเทศไทยมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนของมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นจำนวนน้อยมาก เช่น งานวิจัยของ Boonsuk (2009) ศึกษา รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มนี้ใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่มในระดับมากที่สุด และการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้ในการเรียนในระดับน้อยที่สุด และงานวิจัยของ Leah and Charumane (2015) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและบุคลิกภาพระหว่างนักเรียน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาและโรงเรียนสามัญทั่วไปที่มีทั้งนักเรียนมุสลิมและไม่ใช่มุสลิม จากการวิจัยพบว่า นักเรียนมุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษในระดับสูงมีความเป็นส่วนตัว หรือมีบุคลิกภาพเก็บตัว ในขณะที่นักเรียนมุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย ส่วนนักเรียนที่ไม่ใช่มุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูงและต่ำพบว่า มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนและความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน เช่น งานวิจัยของ Reid (1987) ได้ศึกษา 6 รูปแบบการเรียนกับผู้เรียนในระดับปริญญาตรีและระดับสูงกว่าปริญญาตรี รายวิชาภาษาอังกฤษ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวเป็นผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เรียนในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีรูปแบบการเรียนโดยใช้สายตาและการเรียนโดยเน้นการปฏิบัติมากกว่ากลุ่มผู้เรียนในระดับปริญญาตรีที่มีรูปแบบการเรียนโดยเน้นการฟังมากกว่า นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าผู้เรียนที่มีคะแนนสอบ TOEFL อยู่ในระดับสูง มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่คล้ายกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ และงานวิจัยของ Hyland (1993) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนของนักเรียนญี่ปุ่น โดยศึกษาหลายตัวแปร ได้แก่ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวนภาคการเรียนที่เรียนกับครูต่างชาติ และการเรียนในต่างประเทศ พบว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยมีรูปแบบการเรียนที่เน้นการปฏิบัติ และการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ มากกว่ากลุ่มอื่นๆ นอกจากนี้กลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลานาน (10-13 ปี) พบว่ามีรูปแบบการเรียนที่เน้นการปฏิบัติมากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในระยะเวลาที่สั้นกว่า (2-7 ปี)

เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี 2557 ของนักเรียนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ นักเรียนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในทุกสาระวิชาอยู่ในระดับต่ำ ในกลุ่มสาระวิชาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) นักเรียนกลุ่มนี้ได้คะแนน 19.34 จากคะแนนเต็ม 100 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของภาคใต้ (29.47 คะแนน) สำหรับนักเรียนชาวไทยมุสลิมใน 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา (อำเภอจะนะ เทพา นาทวี และสะบ้าย้อย) ซึ่งส่วนใหญ่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ พบว่ามีผลการทดสอบเท่ากับ 25.44 จาก 100 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ 2557; สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 15, 2557; สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2557) ผลการทดสอบดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำของนักเรียนชาวมุสลิมในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งร้อยละ 85 เป็นนักเรียนที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ ในการทดสอบในการศึกษา 2557 พบว่า นักเรียนกลุ่มนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ มีผลสัมฤทธิ์รายวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนชาวมุสลิมในโรงเรียนเอกชนจังหวัดสงขลาที่ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชาวมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2557)

จากสภาพปัญหาเรื่องความสามารถทางภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกันที่อาศัยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้และภาคใต้ตอนบน เพื่อดูปัจจัยนี้มีผลต่อความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่มหรือไม่

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่

2.2 ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกันหรือแตกต่างกัน

2.3 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่

2.4 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ

3. คำถามวิจัย

งานวิจัยนี้มีคำถามวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไร

3.2 นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3.3 ผลสัมฤทธิ์การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อย่างไร

3.4 ผลสัมฤทธิ์การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อย่างไร

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

ในงานวิจัยนี้มีศัพท์เฉพาะดังต่อไปนี้

4.1 รูปแบบการเรียน หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน และต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนของ Reid (1987) ซึ่งยึดลักษณะการรับรู้ ข้อมูลและการทำงานออกเป็น 6 รูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ (1) การเรียนโดยใช้การฟัง (2) การเรียน

โดยใช้สายตา (3) การเรียนโดยใช้การกระทำ (4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ (5) การเรียนด้วยตนเอง (6) การเรียนเป็นกลุ่ม

4.2 ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน หมายถึง คะแนนการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ภาษาอังกฤษ ระดับช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 3) ของผู้เรียนที่เป็นชาวมุสลิมที่มีภาษาแม่เป็นมลายูและผู้เรียนที่เป็นชาวมุสลิมมีภาษาแม่เป็นภาษาไทย ที่มาจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2558

4.3 นักเรียนมลายุมุสลิม (Malay-Muslim) หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตอำเภอหาดใหญ่ ที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ จากจังหวัดนราธิวาส ปัตตานี และยะลา ที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเข้าศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอหาดใหญ่ ในปีการศึกษา 2559

4.4 นักเรียนไทยมุสลิม (Thai-Muslim) หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตอำเภอหาดใหญ่ ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาไทย ที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากจังหวัดสตูล ตรัง พังงา พัทลุง สงขลา นครศรีธรรมราช และกระบี่ และเข้าศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอหาดใหญ่ ในปีการศึกษา 2559

4.5 โรงเรียนเอกชนในเขตจังหวัดสงขลา หมายถึง โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของและผู้บริหาร ทำการเปิดสอนศาสนาอิสลามควบคู่สามัญ ในระดับมัธยมศึกษาภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในจังหวัดสงขลา

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

5.1 รูปแบบการเรียน (Learning Styles)

5.1.1 คำนิยามของรูปแบบการเรียน

นักวิจัยได้ศึกษาและได้ให้ความสนใจ ตลอดจนได้ให้ความหมายเกี่ยวกับแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในลักษณะต่างๆกันออกไป ซึ่งสามารถประมวลสรุปได้ดังนี้

Kinsella (1995) ให้คำนิยามรูปแบบการเรียนรู้คือวิธีการตามธรรมชาติหรือลักษณะนิสัย และความชื่นชอบในการเรียนรู้ ประมวลผล เก็บรักษาข้อมูลของแต่ละบุคคล และยังรวมไปถึงการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ โดยปราศวิธีการสอนหรือความรู้ที่ตายตัว

Dunn (1979) ได้อธิบายความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่า เป็นการรับรู้และการเก็บรักษาข้อมูลของผู้เรียนมีผลต่อองค์ประกอบสภาวะภายในของผู้เรียน ได้แก่ ความชอบ ความถนัด แรงจูงใจ และวิธีการรับรู้ข้อมูล นอกจากนี้ยังรวมถึงองค์ประกอบด้านสภาพสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับสภาพห้องเรียน หรือรูปแบบการทำงานของนักเรียน เช่นการทำงานโดยลำพังหรือการทำงานเป็นกลุ่ม

Gregorc (1979) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยลักษณะ หรือพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีลักษณะเด่นและลักษณะที่แตกต่างกัน ทำให้สามารถสังเกตผู้เรียนในแต่ละบุคคลได้จากสภาพแวดล้อมและปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของผู้เรียน

Keef (1979) ได้ระบุความหมายรูปแบบการเรียนรู้ว่า เป็นหนึ่งในพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกความคิด อารมณ์ความรู้สึก และร่างกาย เพื่อแสดงถึงการรับรู้และการตอบสนองต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเป็นไปในลักษณะใด

Honey (1983) และ Mumford (1992) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ ว่าเป็นวิธีการหนึ่งของผู้เรียนในการเรียนรู้เพื่อบรรลุเป้าประสงค์ของตนเอง โดยมีประสบการณ์ เจตคติ รวมถึงอิทธิพลด้านบุคลิกภาพเป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

จากการให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ที่กล่าวมานั้น พบว่า องค์ประกอบหนึ่งที่จำกัดความเหล่านี้มีร่วมกัน คือ รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีต่อทั้งการเรียนและต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน โดยผู้เรียนจะมีวิธีการรับรู้และประมวลผลข้อมูลที่เป็นของตนเองในสภาพการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับที่มีวิธีการในการตอบสนองและมีปฏิกิริยาต่อการเรียนต่างกันด้วย ดังนั้น จากคำนิยามที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ คือ วิธีการที่ผู้เรียนใช้จนเป็นนิสัยในการเรียนรู้ สร้างความคิดรวบยอด จัดจำข้อมูล และนำ

ความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียน โดยมีความชอบ ความถนัด เจตคติ ประสบการณ์ และบุคลิกภาพของผู้เรียนแต่ละคนเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้

5.1.2 ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามช่องทางการรับรู้ (Perceptual Pathways or Learning Modality) เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยข้อมูลและประสบการณ์ต่างๆ ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 (หู ตา จมูก ลิ้น กาย) การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อมนุษย์เกิดการเรียนรู้ และนำสิ่งที่ได้เรียนรู้นำไปสู่สมอง เพื่อทำการประมวลผลข้อมูลที่ได้รับ (Klausmeier, 1985) ผู้เรียนในแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันทั้งด้าน ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ตลอดจนด้านสังคม ทำให้นักวิชาการหลายท่านที่ได้จำแนกลักษณะการเรียนรู้ตามช่องทางการเรียนรู้ ยกตัวอย่างดังนี้

Clark (2008) แบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 ประเภท โดยยึดรูปแบบการเรียนรู้ด้านการรับ ข้อมูล (Perceptual) ดังนี้ (1) ผู้เรียนแบบใช้การฟัง (Auditory Learners) ผู้เรียนกลุ่มนี้เรียนได้ดีเมื่อได้รับข้อมูลเสียง มักพบว่าเป็นผู้เรียนที่ชอบพูดคุย ชอบอ่านออกเสียงหรือขยับฝีปากเมื่ออ่านในใจ (2) ผู้เรียนแบบใช้สายตา (Visual Learners) จะเรียนได้ดีเมื่อเรียนผ่านภาษาเขียน ชอบจดบันทึกเพื่อ ทบทวนภายหลัง (3) ผู้เรียนแบบใช้เคลื่อนไหว (Kinesthetic Learners) ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบการสัมผัส หรือการลงมือกระทำ ชอบทำกิจกรรมที่เคลื่อนไหวทั้งมือและร่างกาย ไม่ชอบการนั่งฟังคำฟัง

รูปแบบการเรียนรู้ของ Reid (1987) เป็นรูปแบบของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาที่สอง (ESL) หรือภาษาต่างประเทศ (EFL) แบ่งออกเป็น 6 รูปแบบดังนี้

1. การเรียนโดยใช้สายตา (Visual Learning Style) การใช้สายตาอ่านเรื่องต่างๆ และการศึกษาแผนผัง แผนภูมิ รวมไปถึงจำพวกสื่อประกอบภาพต่างๆ เช่น รูปภาพ ป้ายประกาศ วิดีโอ ทัศน และภาพยนตร์ ผู้เรียนประเภทนี้มีความสามารถในการมองเห็นสิ่งบนกระดานหรือจาก แบบทดสอบ และผู้เรียนกลุ่มนี้สามารถจดจำข้อความเหล่านั้นได้เป็นอย่างดีมากกว่าการจดจำจากการบอกกล่าวหรือคำสอนของครูผู้สอน ผู้เรียนต้องการอ่านหรือเข้าใจข้อความต่างๆด้วยตนเองในการจดจำโดยไม่จำเป็นต้องฟังจากการอธิบายจากผู้อื่น นอกจากนี้ผู้เรียนประเภทนี้ส่วนมีความ ต้องการและสนใจที่จะเรียนตามลำพังกับหนังสือมากกว่าการเข้าร่วมหรือปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ

2. การเรียนโดยใช้การฟัง (Auditory Learning Style) คือเรียนรู้จากสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฟัง เช่น การฟังบทสนทนา การฟังการบรรยาย เครื่องบันทึกเสียง และคำสั่งต่างๆ ผู้เรียนประเภทนี้ชอบการฟังหรือคำบอกเล่าจากบุคคลอื่น ชอบการเรียนรู้ด้วยวิธีการฟังคำสอนและจะจดจำได้ดีเมื่อได้ฟังคำบรรยายจากผู้อื่น ซึ่งผู้เรียนกลุ่มนี้อาจจะชอบวิธีการอ่านออกเสียงดังเพื่อให้ตนเองได้ยินเสียงและสามารถจดจำเนื้อหาวิชาการเรียนผ่านเสียงที่ดังออกมา การฟังเทปบันทึกเสียง จากครูผู้สอน การอภิปรายร่วมในชั้นเรียน หรือการโต้ตอบระหว่างเพื่อนร่วมชั้นและกับครูในรายวิชานั้น วิธีการเรียนที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนกลุ่มนี้คือ การอัดเทปการสอน หรือคำอธิบายต่างๆ และการเปิดฟังอีกครั้งเพื่อการจดจำข้อมูลใหม่

3. การเรียนโดยใช้การกระทำ (Tactile Learning Style) ประเภทการเรียนนี้เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนลงมือกระทำภาระงานต่างๆ เช่น การสร้างรูปแบบจำลอง การทดลองในห้องทดลอง และรวมไปถึงการเรียนรู้จากวัสดุต่างๆ ที่สามารถจับต้องได้ เช่น บัตรคำหรือสมุดภาพ ผู้เรียนประเภทนี้ชอบการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติด้วยตนเองมากกว่าการอ่าน การฟังจากผู้อื่น และการสังเกตการณ์ แต่ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง เช่น การทดลองในห้องปฏิบัติการ การประดิษฐ์สิ่งต่างๆ หรือการสร้างแบบจำลองด้วยมือของตนเอง

4. การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic Learning Style) หมายถึง การเรียนรู้จากการลงปฏิบัติสถานการณ์จำลองที่มีความจำเป็นที่ต้องเคลื่อนไหวในสถานการณ์การเรียนนั้น เช่น การแสดงบทบาทสมมติ หรือการแสดงละคร การสัมภาษณ์ รวมไปถึงการเรียนรู้ที่มาจากประสบการณ์จริง และการเรียนรู้โดยการที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างสมบูรณ์ ซึ่งผู้เรียนประเภทนี้จะสามารถจดจำความรู้ที่ได้ด้วยวิธีการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน การแสดงละคร หรือการเรียนรู้แบบผสมผสานระหว่างการฟัง เทปกับการทำกิจกรรมอื่นร่วมด้วย

5. การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual Learning Style) คือ การที่ผู้เรียนเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตัวเองทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน ผู้เรียนประเภทนี้มีความชื่นชอบวิธีการเรียนตามลำพัง และจะสามารถคิดแก้ปัญหาเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ การเข้าใจข้อเท็จจริงต่างๆ ได้ดีเมื่อมีการเรียนรู้ด้วยตนเองตามลำพัง

6. การเรียนเป็นกลุ่ม (Group Learning Style) หมายถึง สถานการณ์ในการเรียนที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นผู้หรือกลุ่มผู้เรียนประเภทนี้ชอบการเรียนกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าที่จะคิดแก้ปัญหาในระหว่างการเรียนสิ่งใหม่ด้วยตนเอง ผู้เรียนประเภทนี้เรียนรู้ได้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนตั้งแต่ 2-3 คนขึ้นไป แรงจูงใจในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เกิดจากการกระตุ้นและความช่วยเหลือของกลุ่ม

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.2.1 ความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ (Learning Proficiency and Learning styles)

ปัจจุบันนี้ นักวิชาการมากมายที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนและความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียน ดังงานวิจัยต่างประเทศและในประเทศต่อไปนี้

Lina Tao (2011) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษกับนักศึกษาจีนจำนวน 300 คน ซึ่งนักศึกษาดังกล่าวเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มาจากคณะวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะการค้า มหาวิทยาลัยจีน งานวิจัยนี้ได้ใช้แบบเครื่องมือสำรวจรูปแบบการเรียนต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน ประกอบด้วย 19 องค์ประกอบ คือ เสียง ไฟ อุณหภูมิ ตำแหน่งการนั่งในชั้นเรียน แรงจูงใจ ความอดทน ความรับผิดชอบ การเป็นผู้รู้ การเรียนโดยใช้สายตา การเรียนโดยการปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การรับรู้ การมีคู่เรียน การมีแบบแผน การลงมือปฏิบัติ การเรียนในช่วงเช้า การเรียนช่วงสายของภาคเช้า การเรียนในช่วงบ่าย การเรียนในช่วงเย็น และการเคลื่อนย้าย ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการนั่งในชั้นเรียน ความอดทน ความรับผิดชอบ การเป็นผู้รู้ การลงมือปฏิบัติ และการเคลื่อนย้าย มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาดังกล่าว

Hyland (1993) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนของนักเรียนญี่ปุ่นโดยศึกษาหลายตัวแปร คือ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวนภาคการเรียนที่เรียนกับครูต่างชาติ และการเรียนในต่างประเทศ ซึ่งพบว่าผู้เรียนชั้นสูงสุดมีรูปแบบการเรียนที่เน้นการปฏิบัติ และการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ มากกว่ากลุ่มอื่นๆ นอกจากนี้กลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลานาน (10-13 ปี) พบว่ามีรูปแบบการเรียนที่เน้นการปฏิบัติมากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่เรียน

ภาษาอังกฤษในระยะเวลาสั้นกว่า (2-7 ปี) และการเรียนรูปแบบการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนโดยใช้การฟัง และการเรียนเป็นกลุ่ม

Reid (1987) ได้ศึกษา 6 รูปแบบการเรียนกับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมปลายและในระดับสูง รายวิชาภาษาอังกฤษ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวเป็นผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เรียนในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีรูปแบบการเรียนโดยใช้สายตาและการเรียนที่เน้นการปฏิบัติมากกว่ากลุ่มผู้เรียนในระดับปริญญาตรีที่มีรูปแบบการเรียนโดยเน้นการฟังมากกว่า นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ค้นพบว่าผู้เรียนที่มีคะแนนสอบ TOEFL อยู่ในระดับสูงมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่คล้ายกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ

ในประเทศไทยมีงานวิจัยที่ศึกษารูปแบบการเรียนกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนในไทยจำนวนไม่มาก เช่น งานวิจัยของ ญัฐนุช มั่นสาคร (2553) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ จากคณะบัญชี บริหารธุรกิจ และเศรษฐศาสตร์ ในการวิจัยครั้งนี้มี เพศ คณะ และระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเป็นตัวแปร ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม การเรียนด้วยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการเรียนด้วยการฟัง เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้มากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนที่มีเพศ และระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน จะมีรูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน

5.2.2 รูปแบบการเรียนกับภูมิหลังของผู้เรียน (Student Backgrounds)

มีนักวิชาการหลายท่านให้ความเห็นว่าภูมิหลังของผู้เรียนในด้านวัฒนธรรม ภาษา และเชื้อชาติมีผลต่อการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อของผู้เรียน เช่น งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับภูมิหลัง ดังงานวิจัยต่างประเทศและในประเทศต่อไปนี้

Almasa (2009) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศมาเลเซีย ซึ่งพบว่า นักศึกษาชาวมาเลเซียมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกับนักศึกษาชาวมาเลเซียที่มีเชื้อสายจีน โดยที่นักศึกษามาเลเซียมีรูปแบบการเรียนที่เน้นการเคลื่อนไหว ในขณะที่นักศึกษามาเลเซียเชื้อสายจีนมีรูปแบบการเรียนโดยใช้การฟังและดู

Clara C. Park (2000) ได้สำรวจรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศอเมริกา (Perceptual learning style preference) ซึ่งประกอบด้วย 6 รูปแบบการเรียน คือ การเรียนด้วยการฟัง

การเรียนรู้ด้วยสายตา การลงมือปฏิบัติ การปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม การศึกษานี้ได้ทำงานวิจัยกับชาวกัมพูชา ชาวมอญ ชาวลาว และชาวเวียดนาม ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบกลุ่มดังกล่าวกับกลุ่มคนผิวขาว พบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีชาติพันธุ์ต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกันเช่นเดียวกัน

Park (1997) ได้ศึกษาความแตกต่างทางวัฒนธรรมต่อรูปแบบการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มความหลากหลายทางชาติพันธุ์ได้แก่ ชาวจีน ชาวฟิลิปปินส์ ชาวเกาหลี ชาวเวียดนาม และคนผิวขาว ในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง และกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกัน คือผู้เรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูงและระดับต่ำ ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลี ชาวจีน และชาวฟิลิปปินส์ มีรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการใช้สายตามากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่เป็นคนผิวขาว นอกจากนี้ชาวเกาหลี ชาวจีน และกลุ่มคนผิวขาวมีความยากลำบากในการเรียนรู้แบบกลุ่ม

Auyeung และ Sands (1996) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มาจากวัฒนธรรมตะวันตก (Western Individualistic Culture) จำนวน 303 คน และชาวฮ่องกง จำนวน 172 คน และชาวไต้หวันจำนวน 157 คน ที่มาจากรวมวัฒนธรรมจีนลัทธิส่วนร่วม (Chinese collectivistic culture) ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มาจากรวมวัฒนธรรมจีนมีการเรียนรู้แบบพินิจพิเคราะห์ และคิดในเชิงทฤษฎี ไม่กระตือรือร้นและเป็นรูปธรรมมากกว่าชาวออสเตรเลีย

Dunn, R., Gemake, J., Jalali, F., Zenhausen, R., Quinn, P., & Spiridakis, J. (1990) ได้เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่สืบเชื้อสายจีนอเมริกัน แอฟริกันอเมริกัน กรีกอเมริกัน และชาวแมกซิกกันอเมริกัน ในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่ากลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าว มีรูปแบบการเรียนรู้แบบไม่พึ่งพาสภาพแวดล้อม (field-independent) นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนที่มีเชื้อสายจีนอเมริกันมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างจากกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ คือ มีความต้องการเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่าการเรียนรู้เป็นกลุ่ม

Reid (1989) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม คือ ชาวเกาหลี ชาวญี่ปุ่น ชาวมาเลย์ ชาวอาหรับ ชาวจีน ชาวไทย ชาวอินโดนีเซีย และชาวสเปน โดยใช้ 6 รูปแบบการเรียนรู้ คือ การเรียนรู้ด้วยสายตา การเรียนรู้ด้วยการฟัง การเรียนการลงมือกระทำ การเรียนโดยการปฏิบัติสถานการณ์ต่างๆ การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม

ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีรูปแบบการเรียนที่เน้นการปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการเรียนด้วยการลงมือปฏิบัติ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนที่ได้เรียนภาษาอังกฤษในระยะเวลามากกว่า 3 ปีในสหรัฐอเมริกา มีรูปแบบการเรียนที่เน้นการฟังมากกว่า ผู้เรียนที่อาศัยในประเทศสหรัฐอเมริกาในระยะเวลาสั้นๆ เพราะผู้เรียนที่ใช้ชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาหลายปี มีความคุ้นเคยและใกล้ชิดกับเจ้าของภาษาอังกฤษมากกว่า

ในประเทศไทยมีงานวิจัยที่ศึกษาภูมิหลังที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนที่เป็นมลายูมุสลิมและไทยมุสลิมจำนวนไม่มาก เช่น งานวิจัยของ Waelath. B. (2016) ได้เปรียบเทียบการออกเสียงในภาษาอังกฤษระหว่างภาษาไทย มลายู และอาหรับของนักเรียนมุสลิมเชื้อสายมลายูในประเทศไทย จุดประสงค์ของวิจัยคือการทดสอบเสียงในภาษาอังกฤษที่มีและไม่มีในภาษาไทย ภาษามลายูถิ่น ภาษามลายูกกลาง และภาษาอาหรับ พร้อมทั้งศึกษาปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนมลายูมุสลิมที่อาศัยอยู่ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส จากการวิจัยพบว่า 8 ตัวอักษรในภาษาอังกฤษที่ไม่พบในระบบเสียงภาษาไทย คือ /g/, /dʒ/, /v/, /θ/, /ð/, /z/, /ʃ/, และ /ʒ/ แต่อย่างไรก็ตาม เสียงเหล่านี้พบในภาษามลายูถิ่น ภาษามลายูกกลาง และภาษาอาหรับ แต่ด้วยอิทธิพลของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ ทำให้ผู้เรียนที่มีพื้นเพภาษาที่หลากหลาย ไม่สามารถเชื่อมโยงหรือใช้ระบบเสียงที่มีในภาษามลายูถิ่น ภาษามลายูกกลาง หรือภาษาอาหรับได้ ซึ่งผู้เรียนชอบที่จะถอดเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาไทยมากกว่าการใช้สัญลักษณ์การออกเสียง

Leaha and Charumanee (2015) ที่ศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษและบุคลิกภาพระหว่างนักเรียนโรงเรียนสามัญสอนศาสนา และนักเรียนโรงเรียนสามัญทั่วไป ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 372 คน โดยแบ่งนักเรียนมุสลิมจำนวน 268 คน และนักเรียนที่ไม่ใช่มุสลิมจำนวน 114 คน จากโรงเรียนขนาดใหญ่ในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส โดยใช้คะแนนการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ภาษาอังกฤษในการแบ่งผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงและต่ำ จากการวิจัยพบว่า นักเรียนมุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษในระดับสูงมีความเป็นส่วนตัว หรือมีบุคลิกภาพเก็บตัวอย่างชัดเจน ในขณะที่นักเรียนมุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษในระดับต่ำมีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย ส่วนนักเรียนที่ไม่ใช่มุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีบุคลิกภาพแบบเปิดเผยอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ Boosuk, Y. (2009) ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม (ปอเนาะ) จำนวน 433 คน ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้การดำเนินการวิจัยประกอบไปด้วย แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกตการณ์ ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามถนัดที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบกลุ่ม และนอกจากนี้ยังพบว่า รูปแบบการเรียนแบบเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้ในการเรียนน้อยที่สุด

ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีความเหมือนและความแตกต่างในมิติดังนี้

นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีมิติที่เหมือนกัน คือ มิติทางศาสนา มุสลิมทุกคนไม่ว่าจะเชื่อสายใดจะต้องมีการเรียนรู้ นับตั้งแต่เริ่มตั้งแต่เกิดจนถึงหลุมฝังศพ การศึกษาคัมภีร์อัลกุรอาน และตระหนักถึงคุณลักษณะของศาสนา คือ ทานนบีมูฮัมหมัด ศาสดาองค์สุดท้ายของศาสนาอิสลาม นอกจากนี้ ยังสนับสนุนการละหมาดร่วมกันที่มีสยิด และมีบทบัญญัติให้ชาวมุสลิมทุกคนละหมาดครบ 5 เวลา ในแต่ละวัน (โชคชัย วงศ์ธานี, 2555)

นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีมิติที่แตกต่างกัน สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. มิติทางประวัติศาสตร์

ชาวมุสลิมที่มีภาษาแม่เป็นภาษามลายู ส่วนใหญ่เป็นมีเชื้อสายมลายู และส่วนมากอาศัยอยู่ที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีประวัติศาสตร์เป็นนครรัฐอิสลามปัตตานีดารุสซาลาม ที่นับถือศาสนาอิสลาม (ในปีพ.ศ. 2043-2353) นครรัฐอิสลามปัตตานีดารุสซาลาม มีความเจริญรุ่งเรืองทางการค้า และเป็นศูนย์กลางการศึกษาศาสนาอิสลามในภูมิภาคอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการด้านศาสนาที่สร้างผลงานด้านวรรณกรรมศาสนามากมายที่ถูกยอมรับจากทั่วโลก ในขณะที่ชาวมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภาคใต้ตอนบน และสืบเชื้อสายไทยแต่ดั้งเดิม

ชาวมุสลิมกลุ่มนี้เคยเป็นกลุ่มชาวไทยที่นับถือศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่ได้เข้ารับอิสลามจากการเผยแพร่ศาสนาในอดีต และการแต่งงานกับชาวมุสลิม เนื่องจากดินแดนภาคใต้ในสมัยอดีตนั้น ได้เกิดเมืองและการปกครองมาก่อน พ.ศ. 500 คือ อาณาจักรตามพรลิงค์ ภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเป็น นครศรีธรรมราช ซึ่งมีหลักฐานหลายแห่งในพื้นที่ภาคใต้ ได้แก่ นครศรีธรรมราช พัทลุง ตรัง พังงา และสุราษฎร์ธานี (โชคชัย วงศ์ธานี, 2555)

2. มิติทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรม

ชาวมลายูมุสลิมในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ของประเทศไทยที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ เป็นคนไทยที่สืบเชื้อสายมลายู และยังคงมีจิตสำนึกทางชาติพันธุ์ของความเป็นมลายู เพราะความเป็นมลายูของพวกเขานั้นผูกโยงอยู่กับศาสนาอิสลาม ภาษามลายู และวัฒนธรรมมลายู (นุรีฮัน สาและ, 2549) มิติทางวัฒนธรรมวัฒนธรรมมลายูมุสลิมสามจังหวัดชายแดนใต้ มีทั้งความเป็นลักษณะเฉพาะท้องถิ่น คือ มีเฉพาะที่สามจังหวัดชายแดนใต้เท่านั้น และมีวัฒนธรรมที่เป็นลักษณะร่วมของวัฒนธรรมสากล วัฒนธรรมในพื้นที่แห่งนี้แสดงในลักษณะของ ภาษา ศาสนา การดำเนินชีวิต อาชีพ การศึกษา อาหาร การละเล่น ศิลปะ ประเพณี วรรณคดี ในรูปแบบต่างๆทางสังคม (โชคชัย วงศ์ธานี, 2555) ส่วนชาวไทยมุสลิมที่อาศัยอยู่ในภาคใต้ตอนบน เช่น ตรัง พังงา สงขลา และสตูล ซึ่งสืบเชื้อสายไทย มีวิถีชีวิตที่ผสมกลมกลืนกับสังคมไทย โดยพูดภาษาไทยและเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาล มุสลิมไทยกลุ่มนี้มีกิจกรรมทางธุรกิจและสังคมร่วมกับคนไทยพุทธ ตลอดจนการแต่งงานที่ยังพบว่าชาวไทยมุสลิมกลุ่มนี้ไม่ได้สวมใส่ผ้าคลุมหรือแต่งกายถูกต้องตามหลักอิสลามมากเท่ากับมลายูมุสลิมในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ (Imtiyaz Yusuf and Lars Peter Schmidt, 2006) และมุสลิมกลุ่มนี้ไม่ได้สืบเชื้อสายมลายู แต่สืบเชื้อสายไทย จึงไม่เรียกมุสลิมกลุ่มนี้ว่าคนมลายู แต่จะเรียกว่าไทยมุสลิมแทน (ครองชัย หัตถา, 2541)

3. มิติทางวัฒนธรรมด้านภาษา

วัฒนธรรมด้านภาษาของชาวมุสลิมที่มีภาษาแม่เป็นภาษามลายู นอกจากจะสื่อสารกันด้วยภาษาพูดที่เป็นภาษามลายู ทั้งที่เป็นภาษามลายูถิ่นและภาษามลายูกลาง ส่วนชาวมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ คือ ชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ในจังหวัดตรัง พังงา สงขลา นครศรีธรรมราช ที่นับถือศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยทั้งในการสื่อสารและการเขียนในชีวิตประจำวัน (โชคชัย วงศ์ธานี, 2555)

จากการทบทวนวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนของผู้เรียน ทั้งในไทยและชนชาติต่างๆที่มีภาษาแม่ต่างกัน และมีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ชาติพันธุ์ที่ปรากฏในงานวิจัยข้างต้น สามารถยืนยันได้ว่ามิติทางความแตกต่างทางวัฒนธรรม ภาษา และชาติพันธุ์มีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนความสัมพันธ์ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีภาษาแม่ต่างกัน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้อิงของ Reid (1987) นอกจากนี้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนและความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน

6. วิธีดำเนินการวิจัย

6.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 364 คน ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 5 แห่ง (โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ โรงเรียนธรรมศึกษามูลนิธิ โรงเรียนส่งเสริมวิทยามูลนิธิ โรงเรียนท่าใหญ่ และโรงเรียนส่งเสริมศาสนาวิทยามูลนิธิ) โดยแบ่งประชากรเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่คน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า มลายูมุสลิม) ที่มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 73 คน และกลุ่มที่เป็นนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (ต่อไปนี้จะเรียกว่า ไทยมุสลิม) ที่มาจากจังหวัดสงขลา สตูล ตรัง พังงา พัทลุง และกระบี่ จำนวน 291 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมลายูมุสลิม จำนวน 51 คน และนักเรียนไทยมุสลิม จำนวน 136 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 187 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้มาจากการสุ่มตามตารางของ Krejcie และ Morgan ที่ระดับความเชื่อมั่น .95 (Krejcie & Morgan, 1970) กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ตามคะแนนการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน วิชาภาษาอังกฤษ (O-NET) ในปีการศึกษา 2558 โดยใช้เทคนิค 27% ในการแบ่งได้ดังนี้ นักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงจำนวน 37 คน และในระดับต่ำจำนวน 37 คน นักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง จำนวน 14 คน และที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำจำนวน 14 คน

6.2 เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามนักเรียน 2) คะแนน O-NET ในรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดดังนี้

6.2.1 แบบสอบถามนักเรียน แบบสอบถาม เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 4 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลภูมิหลังของนักเรียน ส่วนที่ 3 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ เป็นทฤษฎีรูปแบบการเรียนของ Reid (1987) ประกอบด้วย 6 รูปแบบ คือ 1) การเรียนโดยใช้การฟัง 2) การเรียนโดยใช้สายตา 3) การเรียนโดยใช้การกระทำ 4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ 5) การเรียนด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม แบบสอบถามเป็นแบบ Likert-Scale ที่ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นตามแบบ 4 ตัวเลือก หรือ four-point Likert scale (1=น้อยที่สุด ไปจนถึง 4=มากที่สุด) เกณฑ์การตีความข้อมูลจากแบบสอบถามใช้ของ Dörnyei and Taguchi (2009) คือ 1.00 - 1.50 = น้อยที่สุด 1.51 - 2.50 = น้อย 2.51 - 3.50 = มาก และ 3.51 - 4.00 = มากที่สุด

แบบสอบถาม มีข้อคำถามทั้งสิ้น 30 ข้อ ตามประเภทของรูปแบบการเรียน โดยแต่ละประเภทของรูปแบบการเรียนจะมีข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ในแบบสอบถามที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้ คละข้อคำถามแต่ละรูปแบบ เพื่อป้องกันการชี้นำผู้เรียนในการตอบแบบสอบถาม ดังนี้ รูปแบบการเรียนโดยใช้การฟัง คือ คำถามข้อที่ 1, 7, 9, 17, 20 รูปแบบการเรียนโดยใช้สายตา คำถามข้อที่ 6, 10, 12, 24, 29 รูปแบบการเรียนโดยใช้การกระทำ คำถามข้อที่ 5, 11, 14,, 22, 25 รูปแบบการเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ คำถามข้อที่ 2, 8, 15, 19, 26 รูปแบบการเรียนด้วยตนเอง คำถามข้อที่ 4, 18, 27, 28, 30 และรูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม คำถามข้อที่ 3, 13, 16, 21, 23 (ดูภาคผนวก)

แบบสอบถามเป็นภาษาไทยและผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของการแปลและเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากโรงเรียนในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับ 0.81 อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ยอมรับได้ว่ามีความน่าเชื่อถือ

6.2.2 คะแนนการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ระดับช่วงชั้นที่ 2 ในรายวิชาภาษาอังกฤษจัดสอบในเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ประกอบด้วยข้อสอบ 4 ตอน ตอนที่ 1 การสนทนา ตอนที่ 2 การอ่านจับใจความสำคัญ ตอนที่ 3 ไวยากรณ์และคำศัพท์ และตอนที่ 4 ทั่วไป คะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยใช้เทคนิค

27% ในการแบ่งนักเรียนทั้งสองกลุ่มออกเป็นนักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงจำนวน 37 คน และที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำจำนวน 37 คน และนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงจำนวน 14 คน และที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำจำนวน 14 คน

6.3 การดำเนินการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 (เดือนมกราคม-กุมภาพันธ์) ผู้วิจัยติดต่อโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย ขอความร่วมมือในการทำแบบสอบถาม โดยนำส่งแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองพร้อมนัดเวลาและอธิบายข้อคำถามให้กับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 364 คน ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตพื้นที่หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากแบบสอบถามมาจัดกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งตามสัดส่วน คือ มลายูมุสลิม จำนวน 73 คน และนักเรียนมุสลิมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นไทยมุสลิม จำนวน 291 คน ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนทั้งหมด จำนวน 364 ฉบับ (100%)

6.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test และค่าความสัมพันธ์ (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

7. ผลการศึกษา

7.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิม จำนวน 136 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 41 คน เพศหญิงจำนวน 95 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี ร้อยละ 80 มาจากจังหวัดสงขลา ร้อยละ 12 จังหวัดสตูล และร้อยละ 8 มาจากจังหวัดพัทลุง นครศรีธรรมราช กระบี่ และสุราษฎร์ธานี เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นประถมศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550- 2560 เป็นระยะเวลา 10 ปี กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการใช้สื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน และกลุ่มตัวอย่างกลับภูมิลำเนาทุกสัปดาห์

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นมลายูมุสลิม จำนวน 51 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 28 คน และเพศหญิง จำนวน 23 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556-2560 เป็นระยะเวลา 4 ปี กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สาม กลุ่มนี้ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในการสื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน และกลุ่มตัวอย่างกลับภูมิลำเนาทุกเดือน

ผลการศึกษา

7.2 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิม และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมลายูมุสลิมมีรายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิม

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ	นักเรียนไทยมุสลิม (n = 136)			นักเรียนมลายูมุสลิม (n = 51)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียน โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ	3.27	0.66	มาก	3.16	0.38	มาก
การเรียนเป็นกลุ่ม	3.26	0.45	มาก	3.16	0.42	มาก
การเรียนโดยใช้การฟัง	3.09	0.41	มาก	2.88	0.46	มาก
การเรียนโดยใช้สายตา	2.98	0.49	มาก	2.82	0.48	มาก
การเรียนโดยใช้การกระทำ	2.97	0.47	มาก	2.89	0.48	มาก
การเรียนด้วยตนเอง	2.71	0.62	มาก	2.65	0.65	มาก
ภาพรวม	3.05	0.36	มาก	2.93	0.34	มาก

จากตาราง 1 พบว่า โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมใช้รูปแบบการเรียนในระดับมากที่สุดทั้ง 6 ด้าน รูปแบบการเรียนที่กลุ่มตัวอย่างไทยมุสลิมใช้ในระดับมากใน 3 อันดับแรกได้แก่ การเรียน โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.66) การเรียนเป็นกลุ่ม ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = 0.45) และการเรียนโดยใช้การฟัง ($\bar{X} = 3.09$,

S.D. = 0.41) ขณะที่การเรียนรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.62) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ใช้น้อยที่สุด

ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมลายูมุสลิม เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้ในระดั้มากที่สุด คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.38) และการเรียนเป็นกลุ่ม ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.42) รองลงมาคือ การเรียนโดยใช้การกระทำ ($\bar{X} = 2.89$, S.D. = 0.48) และการเรียนโดยใช้การฟัง ($\bar{X} = 2.88$, S.D. = 0.46) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.62) และ ($\bar{X} = 2.65$, S.D. = 0.65)

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ไทยมุสลิม เมื่อพิจารณารายข้อจะพบข้อแตกต่างสำคัญบางประการนำเสนอในตาราง 2

ตาราง 2 ระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมรายข้อ

รูปแบบการเรียนรู้	กลุ่มตัวอย่างไทยมุสลิม (n = 136)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การฟัง			
1. ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.26	0.52	มาก
2. เมื่อมีคนบอกวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนได้ดีขึ้น	3.18	0.60	มาก
3. ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	3.10	0.65	มาก
4. ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	3.04	0.73	มาก
5. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อครูสอนด้วยการบรรยาย	2.87	0.80	มาก
การเรียนรู้โดยใช้สายตา			
6. ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน	3.18	0.65	มาก
7. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน	3.09	0.67	มาก
8. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	3.02	0.77	มาก
9. เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันจำได้ดียิ่งขึ้น	3.00	0.72	มาก
10. ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน	2.63	0.77	มาก

รูปแบบการเรียนรู้	กลุ่มตัวอย่างไทยมุสลิม (n = 136)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ			
11. เมื่อฉันได้สร้างบางสิ่งบางอย่าง ฉันจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.18	0.63	มาก
12. ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง	3.06	0.72	มาก
13. ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้น ถ้าได้ทำโครงการในชั้นเรียน	2.95	0.73	มาก
14. ฉันสนุกกับการทำโครงการในชั้นเรียน	2.89	0.75	มาก
15. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้วาดภาพขณะที่ฉันเรียน	2.78	0.78	มาก
การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ			
16. ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.51	0.74	มาก
17. เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน	3.38	2.58	มาก
18. ฉันชอบเรียนรู้ด้วยการทำบางสิ่งบางอย่างในชั้นเรียน	3.24	0.54	มาก
19. เมื่อฉันทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.17	0.65	มาก
20. ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในชั้นเรียน	3.05	0.81	มาก
การเรียนรู้ด้วยตนเอง			
21. ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.24	0.73	มาก
22. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ทำงานคนเดียว	2.69	0.77	มาก
23. ในชั้นเรียนฉันทำงานได้ดี เมื่อทำงานคนเดียว	2.66	0.78	มาก
24. ฉันชอบทำโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง	2.62	0.83	มาก
25. ฉันชอบทำงานคนเดียว	2.35	0.94	น้อย
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม			
26. ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.43	0.58	มาก
27. ฉันทำงานได้มากขึ้นเมื่อทำร่วมกับผู้อื่น	3.28	0.64	มาก

รูปแบบการเรียน	กลุ่มตัวอย่างไทยมุสลิม (n = 136)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
28. ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อเรียนเป็นกลุ่ม	3.25	0.71	มาก
29. ฉันสนุกกับการทำงานที่ได้รับมอบหมายกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนสองหรือสามคน	3.18	0.62	มาก
30. ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เมื่อฉันทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.17	0.63	มาก

จากตาราง 2 ตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนในระดับมากสามอันดับแรกคือ ข้อ 16 ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.51$, $SD = 0.74$) ข้อ 27 ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X} = 3.43$, $SD = 0.58$) และข้อ 17 เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน ($\bar{X} = 3.38$, $SD = 2.58$) ตามลำดับ นอกจากนี้รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบน้อยที่สุด 3 ลำดับสุดท้ายคือ ข้อ 10 ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน ($\bar{X} = 2.63$, $SD = 0.77$) ข้อ 24 ฉันชอบทำโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.62$, $SD = 0.83$) และข้อ 25 ฉันชอบทำงานคนเดียว ($\bar{X} = 2.35$, $SD = 0.94$)

รายชื่อของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมลายูมุสลิมนำเสนอในตาราง 3

ตาราง 3 ระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมลายูมุสลิมในรายชื่อ

รูปแบบการเรียน	กลุ่มตัวอย่างมลายูมุสลิม (n = 51)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนโดยใช้การฟัง			
1. เมื่อมีคนบอกวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.1	0.61	มาก
2. ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.04	0.69	มาก
3. ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	2.86	0.69	มาก
4. ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	2.73	0.85	มาก
5. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อครูสอนด้วยการบรรยาย	2.69	0.76	มาก
การเรียนโดยใช้สายตา			

6. ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน	3.10	0.78	มาก
7. เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันจำได้ดียิ่งขึ้น	2.98	0.76	มาก
8. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน	2.94	0.76	มาก
9. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	2.67	0.82	มาก
10. ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน	2.39	0.75	น้อย
การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ			
11. ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง	3.22	0.67	มาก
12. เมื่อฉันได้สร้างบางสิ่งบางอย่าง ฉันจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.16	0.64	มาก
13. ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้น ถ้าได้ทำโครงการในชั้นเรียน	2.80	0.80	มาก
14. ฉันสนุกกับการทำโครงการในชั้นเรียน	2.67	0.74	มาก
15. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้วาดภาพขณะที่ฉันเรียน	2.63	0.89	มาก
การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ			
16. ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.29	0.58	มาก
17. เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน	3.18	0.62	มาก
18. ฉันชอบเรียนรู้ด้วยการทำบางสิ่งบางอย่างในชั้นเรียน	3.14	0.69	มาก
19. เมื่อฉันทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.12	0.65	มาก
20. ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในชั้นเรียน	3.06	0.70	มาก
การเรียนรู้ด้วยตนเอง			
21. ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.25	0.69	มาก
22. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ทำงานคนเดียว	2.65	0.89	มาก
23. ในชั้นเรียนฉันทำงานได้ดี เมื่อทำงานคนเดียว	2.63	0.87	มาก
24. ฉันชอบทำงานคนเดียว	2.39	1.00	น้อย
25. ฉันชอบทำงานโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง	2.35	-	น้อย
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม			

26. ฉันทำงานได้มากขึ้นเมื่อทำร่วมกับผู้อื่น	3.20	0.60	มาก
28. ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.20	0.69	มาก
29. ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เมื่อฉันทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.16	0.64	มาก
30. ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อเรียนเป็นกลุ่ม	3.14	0.80	มาก

จากตาราง 3 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นมลายุมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรกคือ ข้อ 16 ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($\bar{X}=3.29$, S.D. = 0.58) ข้อ 21 ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ($\bar{X}=3.25$, S.D. = 0.69) และ ข้อ 11 ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง ($\bar{X}=3.22$, S.D. = 0.67) ตามลำดับ นอกจากนี้รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้ในระดับน้อยที่สุด 3 อันดับสุดท้าย คือ ข้อ 10 ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน ($\bar{X}=2.39$, S.D. = 0.75) ข้อ 24 ฉันชอบทำงานคนเดียว ($\bar{X}=2.39$, S.D. = 1.00) และข้อ 25 ฉันชอบทำงาน โครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง ($\bar{X}=2.35$)

ความแตกต่างและความเหมือนของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนไทยมุสลิมและมลายุมุสลิมนำเสนอในตาราง 4

ตาราง 4 ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายุมุสลิม

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ	นักเรียนไทยมุสลิม (n = 136)			นักเรียนมลายุมุสลิม (n = 51)			t-value
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	
การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ	3.27	0.66	มาก	3.16	0.38	มาก	1.15
การเรียนเป็นกลุ่ม	3.26	0.45	มาก	3.16	0.42	มาก	1.44
การเรียนโดยใช้การฟัง	3.09	0.41	มาก	2.88	0.46	มาก	2.96**
การเรียนโดยใช้สายตา	2.98	0.49	มาก	2.82	0.48	มาก	2.07*
การเรียนโดยใช้การกระทำ	2.97	0.47	มาก	2.89	0.48	มาก	0.98
การเรียนด้วยตนเอง	2.71	0.62	มาก	2.65	0.65	มาก	0.55
ภาพรวม	3.05	0.36	มาก	2.93	0.34	มาก	2.06*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 4 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.06, p \leq 0.05$) รูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้เหมือนกัน 4 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียน โดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติ ในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม ขณะที่รูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.05 มี 2 รูปแบบ คือ การเรียนโดยใช้การฟัง ($t = 2.96$) และการเรียนโดยใช้สายตา ($t = 2.07$)

เมื่อพิจารณารายข้อจะพบข้อแตกต่างสำคัญบางประการดังที่นำเสนอในตาราง 5

ตาราง 5 ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมในรายข้อ

รูปแบบการเรียน	ไทยมุสลิม (n = 136)			มลายูมุสลิม (n = 51)			t-value
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	
การเรียนโดยใช้การฟัง							
ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.26	0.52	มาก	3.04	0.69	มาก	2.33*
ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	3.04	0.73	มาก	2.73	0.85	มาก	2.54**
ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้นเมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	3.10	0.65	มาก	2.86	0.69	มาก	2.13*
การเรียนโดยใช้สายตา							
ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	3.02	0.77	มาก	2.67	0.82	มาก	2.75**
การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ							
ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.51	0.74	มาก	3.29	0.58	มาก	2.08*
การเรียนเป็นกลุ่ม							
ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.43	0.58	มาก	3.20	0.69	มาก	2.29*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 5 หากพิจารณารูปแบบการเรียนใน 30 ข้อ พบว่า มีเพียง 6 ข้อที่กลุ่มตัวอย่างใช้ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และในระดับ 0.05 ได้แก่ ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น ($t = 2.33, p \leq 0.05$) ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้นเมื่อนั่งฟังผู้อื่น ($t = 2.13, p \leq 0.05$) และฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน ($t = 2.54, p \leq 0.01$) ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($t = 2.08, p \leq 0.05$) ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ($t = 2.29, p \leq 0.05$) และฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด ($t = 2.75, p \leq 0.01$) เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ทั้งสองกลุ่มมีระดับการใช้ในระดับมาก แต่นักเรียนไทยมุสลิมมีรูปแบบการเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยมากกว่านักเรียนมลายูทุกด้าน

7.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิมมีรายละเอียดดังตาราง 6

ตาราง 6 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

รูปแบบการเรียน/ ความสามารถทางภาษา	ค่าสหสัมพันธ์						
	การเรียนโดยใช้การฟัง	การเรียนโดยใช้สายตา	การเรียนโดยใช้การกระทำ	การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์	การเรียนด้วยตนเอง	การเรียนเป็นกลุ่ม	ภาพรวมของรูปแบบการเรียน
นักเรียนไทยมุสลิม	.030	.047	.002	-.066	.064	-.031	.009
นักเรียนมลายูมุสลิม	.016	.019	-.023	.230	-.050	-.120	.004

จากตาราง 6 โดยภาพรวมความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิมไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในภาพรวมและรายด้าน

ตาราง 7 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน

รูปแบบการเรียน/ ความสามารถทางภาษา	ค่าสหสัมพันธ์						ภาพรวมของรูปแบบการเรียน
	การเรียนโดยใช้การฟัง	การเรียนโดยใช้สายตา	การเรียนโดยใช้การกระทำ	การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ	การเรียนด้วยตนเอง	การเรียนเป็นกลุ่ม	
ไทยมุสลิม ความสามารถระดับสูง (n = 37)	.150	-.080	.057	.003	-.211	.134	-.004
ไทยมุสลิม ความสามารถระดับต่ำ (n = 37)	-.141	-.102	-.040	-.018	-.027	-.110	-.102
มลายูมุสลิม ความสามารถระดับสูง (n = 14)	.036	-.076	-.197	.055	-.439	-.241	-.191
มลายูมุสลิม ความสามารถระดับต่ำ (n = 14)	-.535*	-.449	-.833**	-.574*	-.415	-.366	-.649**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 7 พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันทั้งในภาพรวมและรายด้านของความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมที่มี

ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง แต่พบความสัมพันธ์กันแบบผกผันในกลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = -0.649$) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่ามี 3 รูปแบบการเรียนที่มีความสัมพันธ์แบบแปรผกผันระหว่างความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำจะใช้รูปแบบการเรียนในระดับสูง ดังต่อไปนี้ คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ ($r = -0.833$) การเรียนโดยการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ ($r = -0.574$) และการเรียนโดยใช้การฟัง ($r = -0.535$)

8. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

8.1 สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม

นักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 6 รูปแบบการเรียนในระดับมาก โดยเรียงลำดับการใช้ดังนี้ คือ รูปแบบการเรียนโดยใช้สายตา การเรียนโดยใช้การฟัง การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ในระดั้มากที่สุดคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ รองลงมาคือ การเรียนเป็นกลุ่ม ส่วนรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุดคือ การเรียนด้วยตนเอง

ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้รูปแบบการเรียนที่เหมือนกัน คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ มากกว่ารูปแบบการเรียนอื่นๆ ซึ่งคล้องกับการศึกษาของ Reid (1987) ที่ศึกษา รูปแบบการเรียนของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจำนวน 9 ประเทศ 9 ภาษา ได้แก่ ชาวอาหรับ ชาวสเปน ชาวญี่ปุ่น ชาวมลายู ชาวจีน ชาวเกาหลี ชาวไทย และชาวอินโดนีเซีย ซึ่งพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนโดยใช้การเคลื่อนไหวร่างกายหรือการเรียนโดยการลงปฏิบัติสถานการณ์ต่างๆ

น่าสังเกตว่า รูปแบบ การเรียนเป็นกลุ่ม เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดั้มากที่สุด ส่วนรูปแบบการเรียนด้วยตนเอง เป็นรูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้ใน

ระดับน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Boonsuk (2009) ซึ่งพบว่าผู้เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม (ปอเนาะ) ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ถนัดที่จะเรียนรู้แบบกลุ่มและการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด Boonsuk ยังพบว่า นักเรียนมุสลิมในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ขาดพื้นฐานความรู้ และความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจาก นักเรียนส่วนใหญ่มาจากหลายพื้นที่ที่แตกต่างกัน อีกทั้งมีภูมิหลังและความคาดหวังในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน นักเรียนบางกลุ่มสนใจที่จะเรียนต่อด้านศาสนา ไม่คาดหวังที่จะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย และเรียนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้ผ่านหลักสูตรบังคับของโรงเรียนเท่านั้น จากสภาพปัญหาดังกล่าว หากผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง จะทำให้ผู้เรียนมีความกังวลในการเรียนมากกว่าการเรียนเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม การเรียนเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทำความเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยลดความกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

นอกจากนี้ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนที่ต่างกัน ใน 2 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การฟัง และการเรียนโดยใช้สายตา โดยที่นักเรียนไทยมุสลิมมีการใช้รูปแบบการเรียนโดยใช้การฟังและการใช้สายตาเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนมลายูมุสลิม ความแตกต่างเหล่านี้อาจจะเกิดจากภูมิหลังที่ต่างกัน ผู้เรียนไทยมุสลิมมีภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งและมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในขณะที่นักเรียนมลายูมุสลิมมีภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่งมีภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาที่สาม แสดงถึงบริบทการเรียนรู้อาษาที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการถ่ายโอนของภาษา (Language Transfer) ของผู้เรียนภาษาที่สองที่กล่าวถึง การถ่ายโอนภาษาจากภาษาแม่ไปยังภาษาที่สอง กระบวนการถ่ายโอนภาษาดังกล่าวมีทั้งเชิงบวก (Positive Transfer) และเชิงลบ (Negative Transfer) การถ่ายโอนภาษาเชิงบวกจะช่วยสนับสนุนผู้เรียนให้เรียนภาษาที่สองได้ง่ายขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากเกิดการถ่ายโอนภาษาเชิงลบจะทำให้ผู้เรียนสร้างแผนภาพของภาษาที่เรียนผิดพลาด เนื่องจากผู้เรียนนำแผนภาพของภาษาแม่มาใช้กับการเรียนภาษาที่สอง ทำให้เกิดภาษาที่ไม่ถูกต้องและยังเป็นการขัดขวางการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนอีกด้วย (Gass & Selinker, 2008) อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน อันเนื่องมาจากครูผู้สอนขาดความรู้และความมั่นใจในการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษของตนเอง (Puthong, 2009; Hayikaleng, 2011)

การที่ผู้สอนใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนจะทำให้การเรียนรู้หรือการรับข้อมูลของนักเรียนไทยมุสลิมดีกว่านักเรียนมลายูมุสลิม เพราะในขณะที่นักเรียนมลายูมุสลิมใช้ภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาแม่ในการสื่อสารกับเพื่อนและครอบครัว ทำให้มีความคุ้นเคยกับภาษาไทย

น้อยกว่ากลุ่มไทยมุสลิม ส่งผลให้กระบวนการฟังของนักเรียนกลุ่มนี้ต้องใช้เวลาประมวลความเข้าใจเมื่อฟังภาษาไทยแล้วจะต้องแปลความหมายกลับไปยังภาษามลายูที่ตนเองคุ้นเคยกว่า จึงทำให้การประมวลข้อมูลช้ากว่านักเรียนไทยมุสลิม และกระบวนการใช้สายตาลดลงเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Krashen (1981 อ้างใน Brown, 2000) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่เป็นการเรียนแบบรับภาษา (Language Acquisition) ผู้เรียนจะสนใจตัวข้อมูลหรือเนื้อหาที่เรียน ส่วนการเรียนภาษาที่สองจะเป็นแบบการเรียนภาษา (Language Learning) ผู้เรียนจะต้องใส่ใจทั้งตัวภาษาและข้อมูลที่เรียนไปพร้อมกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม

1. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 6 ด้าน การเรียนโดยใช้การฟัง การเรียนโดยใช้สายตา การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนเป็นกลุ่มและการเรียนด้วยตนเอง

2. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้ง 6 ด้านของนักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ

3. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้ง 6 ด้าน แต่พบความสัมพันธ์แบบแปรผกผันระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนของนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ กล่าวคือ กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ใช้รูปแบบการเรียนดังต่อไปนี้ในระดับมากคือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการเรียนโดยใช้การฟัง ความสัมพันธ์ที่พบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Dunn (1990) ซึ่งพบว่าผู้เรียนในระดับชั้นอนุบาลหรือผู้เรียนใหม่ หรืออีกนัยหนึ่งคือ มีความสามารถต่ำ หน้าที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การกระทำและการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆมากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานของ Boonsuk (2009) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนมุสลิมในโรงเรียนเอกชนสอนอิสลามส่วนใหญ่ขาดพื้นฐานความรู้และความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่มาจากหลายพื้นที่ที่แตกต่างกัน อีกทั้งมีภูมิหลังและความหวังในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน นักเรียนบางกลุ่ม

สนใจที่จะเรียนต่อด้านศาสนา ไม่คาดหวังที่จะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย และการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มนี้อาจเพียงเพื่อผ่านหลักสูตรบังคับของโรงเรียน

จากผลการศึกษาชิ้นนี้ อาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มนี้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ เป็นผู้เรียนใหม่ เพราะมีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ยังขาดพื้นฐานความรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ผ่านกิจกรรม หรือรูปแบบการสอนที่เน้นการปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และสามารถต่อยอดการเรียนรู้สู่กระบวนการอื่นๆ ได้ ผู้เรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ส่วนใหญ่มาจากพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ใช้ภาษามลายูในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนกลุ่มนี้มีภาษามลายูเป็นภาษาแรก ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาที่สาม ซึ่งแสดงถึงบริบทการเรียนรู้ภาษาหลายภาษา และแตกต่างกัน เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษจึงมีค่อนข้างจำกัด เนื่องจากยังมีสาระการเรียนรู้มากมาย ทั้งสาระวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทำให้มีเวลาจำกัดในการเรียนภาษา ผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนในเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้จึงอยู่ในระดับต่ำ ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลการทดสอบทางการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานปีการศึกษา (O-NET) 2559-2560 ของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะในรายวิชาภาษาอังกฤษพบว่า คะแนนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษของพื้นที่จังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส คือ 26.6 226.30 และ 27.11 จาก 100 คะแนน ซึ่งผลการทดสอบดังกล่าวอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของภาคใต้ เมื่อเปรียบเทียบกับผลการทดสอบทางการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานของนักเรียนในพื้นที่จังหวัดสงขลา ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 31.57 คะแนน (สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสงขลา, 2561)

จากคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มพบว่าผู้เรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำกว่ากลุ่มผู้เรียนในพื้นที่จังหวัด อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอน สืบเนื่องจากผู้สอนขาดความรู้ความมั่นใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Puthong, 2009; Hayikaleng, 2011) ทำให้ส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนกลุ่มดังกล่าว

8.2 ข้อเสนอแนะ

8.2.1 ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1. ผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่านักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมมีระดับการใช้ทั้ง 6 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกัน 4 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม และมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 2 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การฟังและการเรียนโดยใช้สายตา ครูผู้สอนควรตระหนักถึงความเหมือนและความต่างในรูปแบบการเรียนของผู้เรียนเพื่อหาแนวทางการสอนเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

2. นักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่มมี รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม เป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้ในระดับมากที่สุด และมีรูปแบบการเรียนด้วยตนเอง เป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด ครูผู้สอนจะต้องเร่งพัฒนาให้ผู้เรียนใช้รูปแบบการเรียนด้วยตนเองและสนับสนุนการเรียนด้วยตนเองให้มากขึ้น เนื่องจากการเรียนด้วยตนเองเป็นหนึ่งในทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ผู้เรียนต้องสามารถค้นหาความรู้ ตลอดจนพัฒนาความรู้ด้วยตนเองจากสื่อต่างๆ

3. เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม ทั้งนักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ และนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง แต่พบความสัมพันธ์แบบแปรผกผันในกลุ่มผู้เรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ใช้วิธีการเรียน โดยใช้การกระทำ การเรียน โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการเรียนโดยใช้การฟัง

8.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยนี้พบว่า รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มดังกล่าว จึงควรมีการศึกษาต่อไปถึงปัจจัยด้านอื่นๆที่อาจส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มดังกล่าว เช่น ครูผู้สอนทัศนคติ หรือแรงจูงใจในการเรียน

2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบการสอนของครูผู้สอนและรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในวงกว้างขึ้น อาจขยายกลุ่มประชากรครูและนักเรียนมุสลิมในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ตรงตามความต้องการของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

3. ควรมีการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง เพื่อศึกษาวิธีการสอน และนำข้อมูลมาใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.
- “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542” (2542, 19 สิงหาคม) ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 74ก. หน้า 1-25
- โชคชัย วงศ์ธานี. 2555 มิติวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และสภาพอนาคต กิ่งสู่สันติจังหวัดชายแดนภาคใต้.-- กรุงเทพฯ :กระทรวงวัฒนธรรม, 2555.
- ครองชัย หัตถา. 2541. ปัตตานี: การค้าและการเมืองการปกครองในอดีต. ปัตตานี : โครงการปัตตานีศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ณัฐนุช มั่นสาคร. 2553. ภูมิหลังและรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ. *รายงานการวิจัยกรุงเทพฯ*: มหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2556). *รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่3) ปีการศึกษา 2556-2557*. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก <http://www.niets.or.th> (วันที่สืบค้น: 19 มิถุนายน 2558)
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2557). *ข้อมูลสารสนเทศปี 2557*. ม.ป.ท.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2561). *ข้อมูลสารสนเทศปี 2561*. ม.ป.ท.
- Auyeung, P., & Sands, J. (1996). A cross-cultural study of the learning style of accounting students. *Accounting and Finance*. 36 (2), 261–274.
- Almasa; et al. (2009,). Perceptual Learning Styles of ESL Students. *European Journal of Social Sciences*. 7(3):
- Boonsuk, Y. (2009). English Language Learning Styles of Pondok School Student in Southern Thailand. *National Graduate Research Conference*, 12, 1930-1939.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. (4th ed.). New York: Addison Wesley Longman.
- Clara C. Park, (2000). Learning Style Preferences of Southeast Asian students. *Urban Education* 2000; 35; 245.
- Clark. (2008). Introduction to Instructional System Design. (online) Retrieved on January 5, 2008, from http://www.learningistyle.comidon_clark.html/

- Dunn, R., Gemake, J., Jalali, F., Zenhausen, R., Quinn, P., & Spiridakis, J. (1990). Crosscultural differences in learning styles of elementary-age students from four ethnic backgrounds. *Journal of Multicultural Counseling and Development, 18*(2), 68-93.
- Dunn, R. 1979. Learning- A Matter of Style. *Educational Leadership, 6* (July 1979): 430-432.
- Reid, J. M. 1987. The learning style preferences of ESL students. *TESOL Quarterly, 21*, pp. 87-111.
- Earley, C. & Ang, S. (2003). *Cultural Intelligence: Individual interactions across Cultures*. Stanford: Palo Alto, CA.
- Grasha, A.F. (2002). *Teaching with style*. San Bernadino, CA: Alliance Publishers.
- Hayikaleng, N. (2011). *Comparisons of Problems in Teaching English at Upper Secondary level between Public Schools and Islamic Private Schools in Narathiwat*. A Minor Thesis. Teaching English as an International Language, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University.
- Honey, P, & Mumford, A. 1983. *Using Your Learning Styles*. Maidenhead, UK: Peter Honey.
- House, R. J., Hanges, P. J., Javidan, M., Dorfman, P. W. & Gupta, V. (2004). *Culture, Leadership and Organizations: The GLOBE Study of 62 Societies*. London: Sage Publications, Inc.
- Hofstede, G. (2001). *Cultures Consequences: Comparing Values, Behavior, Institutions and Organizations Across nations*. (2nd ed.). London: Sage Publications, Inc.
- Jitmuad, S. (1992). *Islamic Culture*. Bangkok: Thangnum.
- Kinsella, K. 1995. Perceptual learning preferences survey. In J. Reid (ed.) *Learning Styles in the ESL/EFL Classroom*. (pp. 221-238). Boston: Heinle & Heinle.
- Keefe, J. W. (1979). Learning style overview. Student learning styles. Reston, VA: *National Association of Secondary School Principals*.
- Khajornrit, B. (2007). *Behavior of Teaching English of Foreign Teachers in the Opinion of Mathayom 1-3 Students at Private Schools in Pattaya City*. Master's Thesis of Curriculum and Instruction. Graduate School, Burapha University.
- Keefe, J. W. (1982). *Assessing student learning styles: An overview*. In J. W. Keefe (Ed.), *Student learning styles and brain behavior* (pp. 43-53). Reston, VA: National Association of Secondary School Principals.

- Kolb, A. D. (1981). *Learning Style Inventory: A Self-Description of Preferred Learning Modes*. Boston: Mc Bers.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Leaha, M. & Charumane. N.K. (2015) Personality Traits: A Comparison Study of Muslim and Non-Muslim Students. *7th International Conference on Humanities and Social Sciences "ASEAN 2015: Challenges and Opportunities"* (Proceedings)
- Oxford, R. L. (1990). *Language Strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House/Harper Collins.
- Park, C. C. (2000) Learning Style Preferences of Southeast Asian Students. *Urban Education*, 35, 245-268.
- Park, C.C. (1997). Learning style preferences of Asian America Chinese, Filipino, Korean, and Vietnamese) Student in secondary schools. *Equity & Excellence in Education*, 30(2), 68-77.
- Puthong, L. (2009). *English Teaching Methodology in Elementary Schools in the Upper Northern Region of Thailand*. Research Project from Faculty of liberal Arts. Chiang Mai: Maejo University.
- Reid, J. M. (1987). The learning style preferences of ESL Students. *TESOL Quarterly*, 21, 87-111.
- Reynolds, M. (1997). Learning Styles: A Critique. *Management Learning*, 28, 115-133.
- Tao, L. (2011) Learning Styles: Predictors of Foreign: Language Proficiency?, *Philippine ESL Journal*, vol. 7
- Waelateh. B. The Comparison of Pronunciation in English with Thai, Malay and Arabic by Minority Malay Muslims in Thailand. *Proceedings of the Multidisciplinary Academic Conference; Feb2016*, p187
- Walberg, H. J. (1989). *The Effective Teacher*. New York: McGraw-Hill.

ภาคผนวก

ภาคผนวก (1) เครื่องมือ

ภาคผนวก 1.1

แบบสอบถามนักเรียน

แบบสอบถามรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

แบบสอบถามรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ

ชื่อ _____ นามสกุล _____ เบอร์
ติดต่อ _____

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ภูมิหลัง และคะแนน O-NET ในรายวิชาภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตอนที่ 3 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง

1. เพศ 1.1 ชาย 1.2 หญิง

2. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาในระดับชั้นม.4 โรงเรียน _____

ตอนที่ 2 ข้อมูลภูมิหลัง

1. ภาษาแม่ (ภาษาแรกของผู้เรียน)

ภาษามลายู ภาษาไทย อื่นๆ โปรดระบุ

2. เกิดที่จังหวัด.....

3. ภูมิลำเนา..... (โปรดระบุจังหวัด)

4. จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จากโรงเรียน..... จังหวัด.....

5. จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียน..... จังหวัด.....

6. เริ่มมาศึกษาในอำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้น.....

7. อาศัยอยู่ในอำเภอหาดใหญ่เป็นเวลาปี

8. ระหว่างศึกษาในอำเภอหาดใหญ่ กลับไปภูมิลำเนาบ่อยเพียงใด

ทุกสัปดาห์ ทุกเดือน ทุกภาคการศึกษา

9. ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในขณะที่กลับภูมิลำเนา

9.1. ภาษาที่ใช้สื่อสารกับเพื่อน ภาษามลายู ภาษาไทย อื่นๆโปรดระบุ

9.2. ภาษาที่ใช้สื่อสารกับพ่อแม่และคนในครอบครัว ภาษาหลาย ภาษาไทย
 อื่นๆโปรดระบุ

10. ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในขณะที่ศึกษาในอำเภอหาดใหญ่
 ภาษาหลาย ภาษาไทย อื่นๆโปรดระบุ

11. ระดับการศึกษาของพ่อแม่
 ไม่สำเร็จการศึกษาภาคบังคับ (ม. 3) ต่ำกว่าชั้น ม. 6 ต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี
 ระดับสูงกว่าปริญญาตรี.....(โปรดระบุ)

12. คะแนน O-NET ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2558
 (ใส่จำนวนคะแนนที่ได้)

ตอนที่ 3 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องของคำตอบที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

4 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3 = เห็นด้วย 1 = ไม่เห็นด้วย

ข้อความ	4	3	2	1
1. ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น				
2. ฉันชอบเรียนรู้ด้วยการทำบางสิ่งบางอย่างในชั้นเรียน				
3. ฉันทำงานได้มากขึ้นเมื่อทำร่วมกับผู้อื่น				
4. ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง				
5. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้วาดภาพขณะที่ฉันเรียน				
6. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน				
7. เมื่อมีคนบอกวิธีการทำสิ่งต่างๆในชั้นเรียน ฉันเรียนได้ดีขึ้น				
8. เมื่อฉันทำสิ่งต่างๆในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น				
9. ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียน ได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน				
10. เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันจำได้ดียิ่งขึ้น				
11. ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง				
12. ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน				
13. ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อเรียนเป็นกลุ่ม				

14. ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้น ถ้าได้ทำโครงการในชั้นเรียน				
15. ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน				
ข้อความ	4	3	2	1
16. ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เมื่อฉันทำงานร่วมกับผู้อื่น				
17. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อครูสอนด้วยการบรรยาย				
18. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ทำงานคนเดียว				
19. ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในชั้นเรียน				
20. ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น				
21. ฉันสนุกกับการทำงานที่ได้รับมอบหมายกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนสองหรือสามคน				
22. เมื่อฉันได้สร้างบางสิ่งบางอย่าง ฉันจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น				
23. ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น				
24. ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด				
25. ฉันสนุกกับการทำโครงการในชั้นเรียน				
26. เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน				
27. ในชั้นเรียนฉันทำงานได้ดี เมื่อทำงานคนเดียว				
28. ฉันชอบทำงานโครงการต่างๆด้วยตนเอง				
29. ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน				
30. ฉันชอบทำงานคนเดียว				

ภาคผนวก (2)

บทความวิจัย

บทความที่ 1

มิสรอ จูมะ, และรัชฎา พลานุกุลวงศ์. (2562). รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มี
ภาษาแม่ ต่างกัน. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนใต้
, ____ (อยู่ระหว่างการตีพิมพ์)

ภาคผนวก 2.1

บทความที่ 1

มิสโร จูมะ, และชัญญา พลานุกุลวงศ์. (2562). รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนใต้. ____ (อยู่ระหว่างการตีพิมพ์)

- ชื่อเรื่อง** รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน
Title Learning Styles of Muslim Students with Different Mother Tongues
- ชื่อเรื่องสั้น** รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิม
Running title Learning Styles of Muslim Students
- ผู้พิมพ์** มีสรอ ชูมะ และธัญภา พลานุกุลวงศ์
Authors Missro Chuma and Thanyapa Palanukulwong
- ที่อยู่** มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ เลขที่ 15 ถนนกาญจนวนิชย์
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90120
Address Prince of Songkhla University, Hatyai Campus 15 Kanjanawanit Road,
Hatyai, Songkhla, 90112 E-mail: missro@hwks.ac.th

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มุ่งศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 136 คน และที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่จำนวน 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ จำแนกเป็น 6 รูปแบบที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ประกอบด้วย 1) การเรียนโดยใช้การฟัง 2) การเรียนโดยใช้สายตา 3) การเรียนโดยใช้การกระทำ 4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ 5) การเรียนด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยายพื้นฐานและการทดสอบที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้มากที่สุดสามอันดับแรก คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การฟัง 2) รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ใช้มากที่สุดสามลำดับแรก คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การกระทำ ทั้งสองกลุ่มใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกัน คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม และรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันคือ รูปแบบการเรียนโดยใช้การฟัง และการเรียนโดยใช้สายตา ข้อเสนอแนะของงานวิจัยคือ ผู้สอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามควรปรับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนของนักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่ม

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

Learning Styles of Muslim Students with Different Mother Tongues

Abstract

This study aimed to investigate English learning styles of the upper secondary Muslim students who have Malay and Thai as their mother tongues. The participants included 136 participants who had Thai as their mother tongues and 51 participants who had Malay as their mother tongues. The instrument included a set of questionnaires on the subjects' background information and learning styles which consisted of 6 categories 1) auditory 2) visual 3) tactile 4) kinesthetic 5) individual 6) group. Statistical descriptive analysis and *t-test* were applied. The findings were as follows: 1) the most preferred learning styles by the participants with Thai mother tongue were kinesthetic, group, auditory and respectively, 2) the most preferred learning styles by the participants with Malay mother tongue were kinesthetic, group, tactile and respectively and 3) both groups of participants had similar learning styles of tactile, kinesthetic, individual, and group; the different learning styles were auditory and visual styles. The study suggested that the teachers in Islamic school should adapt the teaching styles to match with the learning styles of both Thai and Malay participants.

Keywords: learning styles, Muslim students with Thai as their mother tongues, Muslim students with Malay as their mother tongues, Islamic public school

บทนำ

สถานการณ์ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนทั้งโลก เป็นเครื่องมือที่ใช้ในวงการธุรกิจ การเมือง สังคม การศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ธุรกิจ บันเทิง ตลอดจนด้านสังคม ความสำคัญดังกล่าวทำให้ประเทศไทยกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาบังคับสำหรับนักเรียนไทย ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา (Ministry of Education, 2001) การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรขั้นพื้นฐาน ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ นับตั้งแต่ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนคือ ครูผู้สอน อันได้แก่ การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การวัดและประเมินผล (Khajornrit, 2007) จนถึงปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนโดยตรง คือ รูปแบบการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน (Walberg, 1989) การเรียนรู้เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยตัวของผู้เรียนเอง และผู้เรียนทุกคนมีลักษณะหรือรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไป ทั้งด้านร่างกาย

สติปัญญา อารมณ์ ความสนใจ และรวมไปถึงกระบวนการเรียนรู้ อันเนื่องมาจากผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ และมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง (Kolb, 1981)

รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นองค์ประกอบด้านร่างกาย ปัญญา และอารมณ์เป็นตัวบ่งชี้ในการรับรู้ ปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียน (Keefe, 1982) รูปแบบการเรียนรู้กับสภาพแวดล้อม ทำให้เกิดประสบการณ์ การสังเกต และการทดลองปฏิบัติ (Kolb, 1981) Oxford (1990) กล่าวว่า หากผู้เรียนสามารถเลือกรูปแบบการเรียนรู้ กลวิธี หรือเทคนิคการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความชอบและความต้องการของตนเอง ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

นักการศึกษาได้นำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย หนึ่งในนั้นคือ Reid (1987) ซึ่งจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนรู้เป็น 6 รูปแบบการเรียนรู้ที่เป็นรูปแบบการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) โดยยึดลักษณะการรับข้อมูลและการทำงาน คือ 1) การเรียนรู้โดยใช้การฟัง (Auditory) เป็นการรับรู้ข้อมูลจากการฟัง เช่น การฟังคำบรรยาย อภิปราย บทสนทนา เครื่องบันทึกเสียง 2) การเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual) เป็นการใช้สายตาเพื่อศึกษาข้อมูลที่เป็นทั้งภาษาและภาพ เช่น อ่านหนังสือ แผ่นผัง แผนภูมิ รูปภาพ บ้ายประกาศ วิดีทัศน์และภาพยนตร์ 3) การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic) เป็นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์จำลอง เช่น บทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง 4) การเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Tactile) เป็นการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ เช่น การสร้างแบบจำลอง การทดลอง การเรียนจากสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สมุดภาพ หรือ บัตรคำ 5) การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual) เป็นการที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง ทั้งในชั้นและนอกชั้นเรียน 6) การเรียนเป็นกลุ่ม (Group) เป็นการที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อนหรือเพื่อนร่วมชั้นทั้งเป็นคู่และกลุ่ม

ภูมิหลังของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน กล่าวคือ ภูมิหลังหรือวัฒนธรรมที่เป็นเหมือนแรงจูงใจ เป็นคุณค่า ความเชื่อ อัตลักษณ์ ประสบการณ์ และวิถีชีวิตที่ถ่ายทอดกันมารุ่นสู่รุ่น (House et al., 2004) และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อกระบวนการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ และกระบวนการคิด (Earley & Ang, 2003) ความแตกต่างทางวัฒนธรรมหรือภูมิหลังของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อความชื่นชอบในการเรียนรู้ (Hofstede, 2001) และทำให้เกิดความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ (Reynolds, 1997) งานวิจัยของ Reid (1987) ซึ่งศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ และมีภูมิหลังภาษาแม่ที่ต่างกัน จำนวน 1,388 คน พบว่า ผู้เรียนที่เรียน

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกับเจ้าของภาษา และ Park (2000) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศอเมริกา ของชาวกัมพูชา มอญ ลาว และ เวียดนาม โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มคนผิวขาว พบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีชาติพันธุ์ต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

จากงานวิจัยที่พบว่า ผู้เรียนที่มีภูมิหลังต่างกัน จะมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาผู้เรียนมุสลิมในประเทศไทยที่มีภูมิหลังและชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้เรียนมุสลิมในประเทศไทยส่วนใหญ่มีเชื้อสายมลายู ซึ่งเป็นชนชาติหนึ่งที่มีศาสนา ภาษา จารีตประเพณี วิถีชีวิต ประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกับคนไทยส่วนใหญ่ในประเทศไทย มุสลิมไม่ได้อาศัยอยู่เฉพาะในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ยังมีส่วนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในภาคอื่น ๆ ของประเทศ นอกจากนี้มุสลิมในประเทศไทยไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากมลายูเพียงอย่างเดียว แต่มาจากหลายชาติพันธุ์คือ จากอาหรับ เปอร์เซีย ซวา ซาม เขมร และเอเชียใต้ แต่มุสลิมที่สืบเชื้อสายมลายูมีจำนวนมากที่สุด (Jitmuad, 1992) งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่มีจำนวนน้อยมาก เช่น งานวิจัยของ Boonsuk (2009) ศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มนี้ใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่มมากที่สุด และการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้ในการเรียนน้อยที่สุด

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังไม่พบงานวิจัยใดที่ศึกษารูปแบบการเรียนของผู้เรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ที่อาศัยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้และอาศัยอยู่ในภาคใต้ตอนบน ที่อาจส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่
2. ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกันหรือแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการทำวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 364 คน กำลังศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 5 แห่ง (โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร โรงเรียนธรรมศึกษามูลนิธิ โรงเรียนส่งเสริมวิทยา มูลนิธิ โรงเรียนท่าใหญ่ และโรงเรียนส่งเสริมศาสนาวิชยามูลนิธิ) โดยแบ่งประชากรเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ที่มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 73 คน และกลุ่มที่เป็นนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่มาจากจังหวัดสงขลา สตูล ตรัง พังงา พัทลุง และกระบี่ จำนวน 291 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอน (Two-stage sampling) คือแบบชั้นภูมิและแบบอย่างง่าย ส่วนการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้การคำนวณหาตามตารางของ Krejcie และ Morgan ที่ระดับความเชื่อมั่น .95 (Krejcie & Morgan, 1970) ได้ดังนี้ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ จำนวน 51 คน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า มลายูมุสลิม) และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 136 คน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า ไทยมุสลิม) รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 197 คน

เครื่องมือวิจัย

แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลภูมิหลังของนักเรียน และส่วนที่ 3 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ เป็นทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้อิง Reid (1987) ประกอบด้วย 6 รูปแบบ คือ 1) การเรียนโดยใช้การฟัง 2) การเรียนโดยใช้สายตา 3) การเรียนโดยใช้การกระทำ 4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ 5) การเรียนด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม

แบบสอบถามเป็นแบบ Likert-Style ที่ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นตามแบบ 4 ตัวเลือก หรือ four-point Likert scale (1=น้อยที่สุด ไปจนถึง 4=มากที่สุด) เกณฑ์การตีความข้อมูลจากแบบสอบถาม คือ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.50 = น้อยที่สุด 1.51 - 2.50 = น้อย 2.51 - 3.50 = มาก และ 3.51 - 4.00 = มากที่สุด แบบสอบถามเป็นภาษาไทยและผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของการแปลและเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน โดยได้ค่าดัชนีความเที่ยงตรงของเนื้อหาแบบสอบถาม (ค่า IOC) ที่ระดับ 0.83 และผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้น ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากโรงเรียนในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับ 0.81 อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ยอมรับได้ว่ามี

ความน่าเชื่อถือ

วิธีการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม ในช่วงเดือนมกราคม – มีนาคม ปี 2560 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พื้นที่ขนาดใหญ่จำนวน 187 คน คือ นักเรียนที่เป็นมลายูมุสลิม จำนวน 51 คน และนักเรียนที่เป็นไทยมุสลิม จำนวน 136 คน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าการทดสอบที (t-test) และค่าความสัมพันธ์ (correlation)

ผล

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิม จำนวน 51 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 28 คน และเพศหญิง จำนวน 23 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556-2560 เป็นระยะเวลา 4 ปี นักเรียนเหล่านี้มีภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สาม กลุ่มนี้ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในการสื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน

กลุ่มนักเรียนไทยมุสลิม จำนวน 136 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 41 คน เพศหญิงจำนวน 95 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี ร้อยละ 80 มาจากจังหวัดสงขลา ร้อยละ 12 จังหวัดสตูล และร้อยละ 8 มาจากจังหวัดพัทลุง นครศรีธรรมราช กระบี่ และสุราษฎร์ธานี เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นประถมศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550- 2560 เป็นระยะเวลา 10 ปี นักเรียนเหล่านี้มีภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการใช้สื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามในส่วนของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิมมีรายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิม

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ	นักเรียนไทยมุสลิม (n = 136)			นักเรียนมลายูมุสลิม (n = 51)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนโดยใช้การฟัง	3.09	0.41	มาก	2.88	0.46	มาก
การเรียนโดยใช้สายตา	2.98	0.49	มาก	2.82	0.48	มาก
การเรียนโดยใช้การกระทำ	2.97	0.47	มาก	2.89	0.48	มาก
การเรียนโดยการลงปฏิบัติใน สถานการณ์ต่าง ๆ	3.27	0.66	มาก	3.16	0.38	มาก
การเรียนด้วยตนเอง	2.71	0.62	มาก	2.65	0.65	มาก
การเรียนเป็นกลุ่ม	3.26	0.45	มาก	3.16	0.42	มาก
ภาพรวม	3.05	0.36	มาก	2.93	0.34	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนมลายูมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.05$, S.D. = 0.36 และ $\bar{X}=2.93$, S.D. = 0.34) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนไทยมุสลิมใช้มากใน 3 อันดับแรกได้แก่ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ($\bar{X} \bar{x} = 3.27$, S.D. = 0.66) การเรียนเป็นกลุ่ม ($\bar{X} \bar{x} = 3.26$, S.D. = 0.45) และการเรียนโดยใช้การฟัง ($\bar{X} \bar{x} = 3.09$, S.D. = 0.41) ขณะที่การเรียนด้วยตนเอง ($\bar{X} \bar{x} = 2.71$, S.D. = 0.62) เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้น้อยที่สุด ในกลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิม เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนใช้มากที่สุด คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ($\bar{x} = 3.16$, S.D. = 0.38) และการเรียนเป็นกลุ่ม ($\bar{x} = 3.16$, S.D. = 0.42) รองลงมาคือ การเรียนโดยใช้การกระทำ ($\bar{x} = 2.89$, S.D. = 0.48) และการเรียนโดยใช้การฟัง ($\bar{x} = 2.88$, S.D. = 0.46) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนด้วยตนเอง ($\bar{x} = 2.65$, S.D. = 0.65) เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้น้อยที่สุด น่าสังเกตว่าทั้ง 2 กลุ่มใช้การ

เรียนด้วยตนเองน้อยที่สุด

รูปแบบการเรียนของกลุ่มไทยมุสลิม เมื่อพิจารณารายชื่อจะพบข้อแตกต่างสำคัญบางประการดังที่นำเสนอในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมในรายชื่อ

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การฟัง(Auditory)	ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.26	0.52	มาก
	เมื่อมีคนบอกวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนได้ดีขึ้น	3.18	0.60	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	3.10	0.65	มาก
	ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	3.04	0.73	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อครูสอนด้วยการบรรยาย	2.87	0.80	มาก
การเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual)	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน	3.18	0.65	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน	3.09	0.67	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	3.02	0.77	มาก
	เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันจำได้ดีขึ้น	3.00	0.72	มาก
	ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน	2.63	0.77	มาก
การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ (Tactile)	เมื่อฉันได้สร้างบางสิ่งบางอย่าง ฉันจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.18	0.63	มาก
	ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง	3.06	0.72	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้น ถ้าได้ทำโครงการในชั้นเรียน	2.95	0.73	มาก
	ฉันสนุกกับการทำโครงการในชั้นเรียน	2.89	0.75	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้วาดภาพขณะที่ฉันเรียน	2.78	0.78	มาก
การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic)	ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.51	0.74	มาก
	เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน	3.38	2.58	มาก
	ฉันชอบเรียนรู้ด้วยการทำบางสิ่งบางอย่างในชั้นเรียน	3.24	0.54	มาก
	เมื่อฉันทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.17	0.65	มาก

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงผลบทบาทสมมติในชั้นเรียน	3.05	0.81	มาก
การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual)	ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.24	0.73	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ทำงานคนเดียว	2.69	0.77	มาก
	ในชั้นเรียนฉันทำงานได้ดี เมื่อทำงานคนเดียว	2.66	0.78	มาก
	ฉันชอบทำโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง	2.62	0.83	มาก
	ฉันชอบทำงานคนเดียว	2.35	0.94	น้อย
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม (Group)	ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.43	0.58	มาก
	ฉันทำงานได้มากขึ้นเมื่อทำร่วมกับผู้อื่น	3.28	0.64	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อเรียนเป็นกลุ่ม	3.25	0.71	มาก
	ฉันสนุกกับการทำงานที่ได้รับมอบหมายกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนสองหรือสามคน	3.18	0.62	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เมื่อฉันทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.17	0.63	มาก

จากตารางที่ 2 นักเรียนไทยมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนในระดับมาก สามอันดับแรกคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่ออยู่ในชั้นเรียนฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($\bar{X} \bar{x} = 3.51$) การเรียนรู้เป็นกลุ่ม ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X} \bar{x} = 3.43$) และการเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน ($\bar{X} \bar{x} = 3.38$) ตามลำดับ นอกจากนี้รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบน้อยที่สุด 3 ลำดับสุดท้ายคือ การเรียนด้วยใช้สายตา ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน ($\bar{X} \bar{x} = 2.63$) การเรียนด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง ($\bar{X} \bar{x} = 2.62$) และการเรียนด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานคนเดียว ($\bar{X} \bar{x} = 2.35$)

รายชื่อของกลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิมนำเสนอในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมลายูมุสลิมในรายชื่อ

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	มลายูมุสลิม (n = 51)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
การเรียนรู้โดยใช้การฟัง (Auditory)	ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.04	0.69	มาก
	เมื่อมีคนบอกวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนได้ดีขึ้น	3.1	0.61	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	2.86	0.69	มาก
	ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	2.73	0.85	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อครูสอนด้วยการบรรยาย	2.69	0.76	มาก
การเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual)	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน	3.10	0.78	มาก
	เมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน ฉันจำได้ดียิ่งขึ้น	2.98	0.76	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนกระดาน	2.94	0.76	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	2.67	0.82	มาก
	ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน	2.39	0.75	น้อย
การเรียนรู้โดยใช้การกระทำ (Tactile)	ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางสิ่งบางอย่าง	3.22	0.67	มาก
	เมื่อฉันได้สร้างบางสิ่งบางอย่าง ฉันจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.16	0.64	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้น ถ้าได้ทำโครงการในชั้นเรียน	2.80	0.80	มาก
	ฉันสนุกกับการทำโครงการในชั้นเรียน	2.67	0.74	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้วาดภาพขณะที่ฉันเรียน	2.63	0.89	มาก
การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic)	ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน	3.29	0.58	มาก
	เมื่ออยู่ในชั้นเรียน ฉันจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน	3.18	0.62	มาก
	ฉันชอบเรียนรู้ด้วยการทำบางสิ่งบางอย่างในชั้นเรียน	3.14	0.69	มาก
	เมื่อฉันทำสิ่งต่าง ๆ ในชั้นเรียน ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น	3.12	0.65	มาก
	ฉันเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงบทบาท	3.06	0.70	มาก

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	มลายูมุสลิม (n = 51)		
		\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้
	สมมติในชั้นเรียน			
การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual)	ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	3.25	0.69	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ทำงานคนเดียว	2.65	0.89	มาก
	ในชั้นเรียนฉันทำงานได้ดี เมื่อทำงานคนเดียว	2.63	0.87	มาก
	ฉันชอบทำงานคนเดียว	2.39	1.00	น้อย
	ฉันชอบทำงานโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง	2.35	-	น้อย
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม (Group)	ฉันทำงานได้มากขึ้นเมื่อทำร่วมกับผู้อื่น	3.20	0.60	มาก
	ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.20	0.69	มาก
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เมื่อฉันทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.16	0.64	มาก
	ฉันเรียนรู้ได้มากขึ้นเมื่อเรียนเป็นกลุ่ม	3.14	0.80	มาก

จากตารางที่ 3 นักเรียนมลายูมุสลิมมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรกคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน (\bar{x} = 3.29) การเรียนด้วยตนเอง ฉันจดจำได้ดีขึ้น เมื่อได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง (\bar{x} = 3.25) และการเรียนโดยใช้การกระทำ ฉันเรียนรู้มากขึ้น เมื่อฉันสามารถสร้างแบบจำลองบางอย่าง (\bar{x} = 3.22) ตามลำดับ นอกจากนี้รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้น้อยที่สุด 3 อันดับสุดท้าย คือ คือ การเรียนด้วยใช้สายตา ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน (\bar{x} = 2.39) การเรียนด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานคนเดียว (\bar{x} = 2.39) และการเรียนด้วยตนเอง ฉันชอบทำงานโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง (\bar{x} = 2.35)

ความแตกต่างและความเหมือนของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมนำเสนอในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม

รูปแบบการเรียน ภาษาอังกฤษ	นักเรียนไทยมุสลิม (n = 136)			นักเรียนมลายูมุสลิม (n = 51)			t-value
	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	\bar{X}	S.D.	ระดับการใช้	
การเรียนโดยใช้การฟัง	3.09	0.41	มาก	2.88	0.46	มาก	2.96**
การเรียนโดยใช้สายตา	2.98	0.49	มาก	2.82	0.48	มาก	2.07*
การเรียนโดยใช้การกระทำ	2.97	0.47	มาก	2.89	0.48	มาก	0.98
การเรียนโดยการลงปฏิบัติ ในสถานการณ์ต่าง ๆ	3.27	0.66	มาก	3.16	0.38	มาก	1.15
การเรียนด้วยตนเอง	2.71	0.62	มาก	2.65	0.65	มาก	0.55
การเรียนเป็นกลุ่ม	3.26	0.45	มาก	3.16	0.42	มาก	1.44
ภาพรวม	3.05	0.36	มาก	2.93	0.34	มาก	2.06*

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.06$) มี 4 รูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้เหมือนกัน คือ รูปแบบการเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม 2 รูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การเรียนโดยใช้การฟัง ($t = 2.96$) และการเรียนโดยใช้สายตา ($t = 2.07$)

เมื่อพิจารณารายชื่อจะพบข้อแตกต่างสำคัญบางประการดังที่นำเสนอในตารางที่ 5
ตารางที่ 5 ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม
 ในรายชื่อ

รูปแบบการเรียนรู้	รูปแบบ	ไทยมุสลิม (n=136)			มลายูมุสลิม (n=51)			t- value
		\bar{x}	S.D.	ระดับ การใช้	\bar{x}	S.D.	ระดับ การใช้	
การเรียนรู้โดยใช้การฟัง (Auditory)	ถ้าครูบอกขั้นตอนการ ปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น	3.26	0.52	มาก	3.04	0.69	มาก	2.33*
	ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้น เรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน	3.04	0.73	มาก	2.73	0.85	มาก	2.54**
	ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้น เมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น	3.10	0.65	มาก	2.86	0.69	มาก	2.13*
การเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual)	ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่าน มากกว่าการฟังผู้อื่นพูด	3.02	0.77	มาก	2.67	0.82	มาก	2.75**
การเรียนรู้โดยการลง ปฏิบัติในสถานการณ์ ต่าง ๆ (Kinesthetic)	ฉันสนุกกับการทดลองในชั้น เรียน	3.51	0.74	มาก	3.29	0.58	มาก	2.08*
การเรียนรู้เป็นกลุ่ม (Group)	ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น	3.43	0.58	มาก	3.20	0.69	มาก	2.29*

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 หากพิจารณารูปแบบการเรียนใน 30 ข้อ พบว่า มีเพียง 6 ข้อที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การเรียนรู้โดยใช้การฟัง ถ้าครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติงานฉันเข้าใจได้ดีขึ้น ($t = 2.33$) ฉันเรียนรู้ในชั้นเรียนได้ดีขึ้นเมื่อฉันได้ฟังผู้อื่น ($t = 2.13$) และ ฉันจดจำสิ่งที่ฉันได้ฟังในชั้นเรียนได้ดีกว่าสิ่งที่อ่าน ($t = 2.54$) การเรียนรู้โดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ ฉันสนุกกับการทดลองในชั้นเรียน ($t = 2.08$) การเรียนรู้เป็นกลุ่ม ฉันชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ($t = 2.29$) และการเรียนรู้โดยใช้สายตา ฉันเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการอ่านมากกว่าการฟังผู้อื่นพูด ($t = 2.75$) เป็นที่น่าสังเกตว่า นักเรียนไทยมุสลิมมีรูปแบบการเรียนโดยมีค่าเฉลี่ย

มากกว่านักเรียนมลาญทุกด้าน

อภิปรายผล

รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลาญมุสลิม

1. นักเรียนไทยมุสลิมและมลาญมุสลิมใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 6 รูปแบบการเรียนที่อยู่ในระดับมาก คือ รูปแบบการเรียนโดยใช้สายตา การเรียนโดยใช้การฟัง การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม รูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุดคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ รองลงมาคือการเรียนเป็นกลุ่ม ส่วนรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุดคือ การเรียนด้วยตนเอง

2. ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้รูปแบบการเรียนที่เหมือนกันคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ มากที่สุด ซึ่งรูปแบบการเรียนรูปแบบนี้พบมากการเรียนรู้อของผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น ผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Reid, 1987)

รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่มเป็นอีกรูปแบบที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุด ส่วนรูปแบบการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Boonsuk (2009) ซึ่งพบว่าผู้เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม (ปอเนาะ) ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ถนัดที่จะเรียนรู้แบบกลุ่ม และการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด Boonsuk ยังพบว่า นักเรียนมุสลิมในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ขาดพื้นฐานความรู้ และความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจาก นักเรียนส่วนใหญ่มาจากหลายพื้นที่แตกต่างกัน อีกทั้งมีภูมิหลังและความคาดหวังในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน นักเรียนบางกลุ่มสนใจที่จะเรียนต่อด้านศาสนา ไม่คาดหวังที่จะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย และเรียนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้ผ่านหลักสูตรบังคับของโรงเรียนเท่านั้น เพราะฉะนั้นหากผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง จะทำให้ผู้เรียนมีความกังวลในการเรียนมากกว่าการเรียนเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม การเรียนเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทำความเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยลดความกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย นอกจากนี้ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนที่ต่างกัน ใน 2 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การฟัง และการเรียนโดยใช้สายตา โดยที่นักเรียนไทยมุสลิมมีการใช้รูปแบบการเรียนโดยใช้การฟังและการใช้สายตาเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนมลาญมุสลิม

ความแตกต่างเหล่านี้อาจจะเกิดจากภูมิหลังที่ต่างกัน ผู้เรียนไทยมุสลิมมีภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งและมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในขณะที่นักเรียนมลาญมุสลิมมีภาษามลาญเป็นภาษาที่หนึ่ง มีภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาที่สาม แสดงถึงบริบทการ

เรียนรู้ภาษาที่ต่างกัน อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน อันเนื่องมาจากครูผู้สอนขาดความรู้และความมั่นใจในการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษของตนเอง (Puthong, 2009; Hayikaleng, 2011)

ภาษาไทยเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งของนักเรียนไทยมุสลิม ทำให้การเรียนรู้หรือรับข้อมูลของนักเรียนไทยมุสลิมดีกว่านักเรียนมลายูมุสลิม ในขณะที่นักเรียนมลายูมุสลิมใช้ภาษามลายูในการสื่อสารกับเพื่อนและครอบครัว ทำให้มีความคุ้นเคยกับภาษาไทยน้อยกว่ากลุ่มไทยมุสลิม ส่งผลให้กระบวนการฟังของนักเรียนกลุ่มนี้ต้องใช้เวลาประมวลความเข้าใจ เมื่อฟังภาษาไทยแล้วจะต้องแปลความหมายกลับไปยังภาษามลายูที่ตนเองคุ้นเคยกว่า จึงทำให้การประมวลข้อมูลช้ากว่านักเรียนไทยมุสลิม และกระบวนการฟังลดลงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ Krashen (1981 อ้างใน Brown, 2000) ซึ่งกล่าวว่าการเรียนภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่นั้นเป็นการเรียนแบบรับภาษา (acquisition) ผู้เรียนจะสนใจตัวข้อมูลหรือเนื้อหาที่เรียน ส่วนการเรียนภาษาที่สองจะเป็นแบบการเรียนภาษา (learning) ผู้เรียนจะต้องใส่ใจทั้งตัวภาษาและข้อมูลที่เรียนไปพร้อมกัน

สรุป

นักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมมีระดับการใช้ทั้ง 6 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกัน 4 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม และมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 2 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การฟังและการเรียนโดยใช้สายตา นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการเรียนเป็นกลุ่มเป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้มากที่สุด และรูปแบบการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด จากรูปแบบการเรียนในรายละเอียด 30 ข้อ พบว่ามี 29 ข้อที่ผู้เรียนไทยมุสลิมชอบใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และมีเพียง 1 ข้อที่ผู้เรียนใช้ในระดับน้อย คือ การเรียนด้วยตนเอง *ฉันชอบทำงานคนเดียว* และในส่วนของนักเรียนมลายูมุสลิม พบว่ามี 27 ข้อที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาก และมีเพียง 3 ข้อที่ผู้เรียนใช้ในระดับน้อย คือ การเรียนโดยใช้สายตา *ฉันเรียนรู้จากการอ่านตำราเรียนมากกว่าการฟังครูสอน* การเรียนด้วยตนเอง *ฉันชอบทำงานคนเดียว* และ *ฉันชอบทำโครงการต่าง ๆ ด้วยตนเอง* ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีภาษาแม่ต่างกัน มีรูปแบบการเรียนทั้งที่เหมือนกันและต่างกันในการเรียนภาษาอังกฤษ จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนควรใช้เทคนิควิธีการสอนที่แตกต่างกัน ยิ่งครูผู้สอนเข้าใจวิธีการเรียนของผู้เรียนมากเท่าใด ก็ยิ่งสามารถวางแผนการจัดการ

เรียนการสอนที่หลากหลาย และสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ ผู้เรียนทุกคนจะได้มีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน เกิดแรงจูงใจ ความพอใจในการเรียน หากผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายและสอดคล้องกับความแตกต่างเหล่านี้ จะมีผู้เรียนจำนวนหนึ่งที่เสียเปรียบจากกระบวนการเรียนการสอน

จากผลสะท้อนดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบการสอนของครูผู้สอนและรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เหมาะสมในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในวงกว้างขึ้น อาจขยายกลุ่มประชากรครูและนักเรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ตรงตามความต้องการของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- Boonsuk, Y. (2009). English language Learning Styles of Pondok School Student in Southern Thailand. *National Graduate Research Conference*, 12, 1930-1939.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. (4th ed.). New York: Addison Wesley Longman.
- Earley, C. & Ang, S. (2003). *Cultural Intelligence: Individual interactions across Cultures*. Stanford: Palo Alto, CA.
- Hayikaleng, N. (2011). *Comparisons of Problems in Teaching English at Upper Secondary level between Public Schools and Islamic Private Schools in Narathiwat*. A Minor Thesis. Teaching English as an International Language, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University. (in Thai)
- นุรหมีะ หะยีกาเล็ง (2554). *การเปรียบเทียบปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดนราธิวาส*. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, คณะศิลปศาสตร์, สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ.

- House, R. J., Hanges, P. J., Javidan, M., Dorfman, P. W. & Gupta, V. (2004). *Culture, Leadership and Organizations: The GLOBE Study of 62 Societies*. London: Sage Publications, Inc.
- Hofstede, G. (2001). *Cultures Consequences: Comparing Values, Behavior, Institutions and Organizations Across nations*. (2nd ed.). London: Sage Publications, Inc.
- Jitmuad, S. (1992). *Islamic Culture*. Bangkok: Thangnum. (in Thai)
- เสาวนีย์ จิตต์หมวด. (2535). วัฒนธรรมอิสลาม. กรุงเทพฯ : ทางนำ.
- Khajornrit, B. (2007). *Behavior of Teaching English of Foreign Teachers in the Opinion of Mathayom 1-3 Students at Private Schools in Pattaya City*. Master's Thesis of Curriculum and Instruction. Graduate School, Burapha University. (in Thai)
- เบญจวรรณ ขจรฤทธิ์ (2550). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Keefe, J. W. (1982). *Assessing student learning styles: An overview*. In J. W. Keefe (Ed.), *Student learning styles and brain behavior* (pp. 43-53). Reston, VA: National Association of Secondary School Principals.
- Kolb, A. D. (1981). *Learning Style Inventory: A Self-Description of Preferred Learning Modes*. Boston: Mc Bers.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Ministry of Education. (2001). *The Basis Education* B.E. 2544. (in Thai)
- กระทรวงศึกษาธิการ (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.
- Oxford, R. L. (1990). *Language Strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House/Harper Collins.
- Park, C. C. (2000) Learning Style Preferences of Southeast Asian Students. *Urban Education*, 35, 245-268.

Puthong, L. (2009). *English Teaching Methodology in Elementary Schools in the Upper Northern Region of Thailand*. Research Project from Faculty of liberal Arts. Chiang Mai: Maejo University. (in Thai)

ลลิตา ภูทอง. (2552). รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา เขตภาคเหนือตอนบน. โครงการวิจัย. คณะศิลปศาสตร์ เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

Reid, J. M. (1987). The learning style preferences of ESL Students. *TESOL Quarterly*, 21, 87-111.

Reynolds, M. (1997). Learning Styles: A Critique. *Management Learning*, 28, 115-133.

Walberg, H. J. (1989). *The Effective Teacher*. New York: McGraw-Hill.

ภาคผนวก 2.2

บทความที่ 2

ความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน

The Relationship between Learning Styles and Language Proficiency of Muslim Students with Different Mother Tongues

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่(ไทยมุสลิม) และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ (มลายูมุสลิม) ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 136 คน และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่จำนวน 56 ใช้คะแนนสอบ O-NET ภาษาอังกฤษแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ เครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้คือ 1) คะแนนการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษและ แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ 6 รูปแบบการเรียนรู้ ประกอบด้วย 1) การเรียนโดยใช้การฟัง 2) การเรียนโดยใช้สายตา 3) การเรียนโดยใช้การกระทำ 4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ 5) การเรียนด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยายพื้นฐาน การใช้ t-test และการหาค่าสหสัมพันธ์ (correlation) ผลการวิจัยพบว่า 1) ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 ด้านของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม 2) ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 ด้านของนักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ 3) ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนรู้ ทั้ง 6 ด้านของนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง 4) พบความสัมพันธ์แบบแปรผกผันระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับต่ำ ใน 3 ด้าน ตามลำดับดังนี้ คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการเรียนโดยใช้การฟัง ข้อเสนอแนะในงานวิจัยคือ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามควรยกระดับการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีภาษาแม่ต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนเหล่านี้ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้เรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นักเรียนมุสลิมที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ

The Relationship between Learning Styles and Language Proficiency of Muslim Students with Different Mother Tongues

This study aimed to investigate English learning styles and the relationship between English proficiency and learning styles of the upper secondary Muslim students who had Malay as their mother tongues (Malay-Muslim) and Muslim students who had Thai as their mother tongues (Thai-Muslim). There were 136 participants who had Thai as their mother tongues and 51 participants who had Malay as their mother tongues. Participants were divided into high and low achievement learners by using O-NET scores in English. O-NET scores in English and a set of questionnaire on six learning styles, namely 1) auditory 2) visual 3) tactile 4) kinesthetic 5) individual 6) group were employed as instruments in data collection. Statistical descriptive analysis, t-test and Pearson's correlation were applied. The findings were as follows: 1). There was no significantly relationship between English proficiency and learning styles of Malay-Muslim and Thai-Muslim students. 2) There was no significantly relationship between English proficiency and learning styles of high and low Thai-Muslim students. 3) There was no significantly relationship between English proficiency and learning styles of high Malay-Muslim students. 4) There was a significant negative correlation was found between English proficiency and the low-proficiency Malay-Muslim in tactile, kinesthetic, and auditory learning styles. It is suggested that the teacher should use different teaching styles to suit with the low-proficiency Malay-Muslim participants' learning styles.

Keywords: learning styles, Muslim students with Thai as their mother tongues, Muslim students with Malay as their mother tongues, High and low English achievers

บทนำ

ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษถือเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ก้าวสู่ความเป็นสากล เนื่องด้วยภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างคนทั้งโลก เป็นช่องทางในการถ่ายทอดความรู้ การติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงการนำเสนอความคิดซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่สามารถตอบสนองความต้องการในด้านต่างๆ ของประเทศชาติตลอดจนการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันและความร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในสังคมปัจจุบัน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542) จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้กระทรวงศึกษาธิการไทยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ถือเป็นวิชาบังคับพื้นฐานสำหรับนักเรียนไทยทุกคน ต้องได้รับการเรียนรู้ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการยังกำหนดกรอบความรู้และความสามารถสำหรับผู้เรียน ซึ่งครอบคลุม 4 ทักษะ อันได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน (หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน, 2551)

การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ นับตั้งแต่ปัจจัยด้านหลักสูตรการเรียนการสอนและเนื้อหา กระบวนการสอน การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน การใช้สื่อการสอน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ตลอดจนการวัดและประเมินผล (Khajornrit, 2007) หนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้โดยตรงของผู้เรียน คือรูปแบบการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน (Walberg, 1989) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยตัวของผู้เรียน ซึ่งเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไป ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ความสนใจ และรวมไปถึงกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง (Kolb, 1981)

รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นองค์ประกอบด้านร่างกาย ปัญญา และอารมณ์ เป็นตัวบ่งชี้ในการรับรู้ ปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียน (Keefe, 1984) รูปแบบการเรียนเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนชื่นชอบมากที่สุด ใช้จนเป็นนิสัย และจูงใจให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและปฏิบัติได้อย่างดีที่สุดในการเรียน การฝึกอบรม รวมไปถึงการเรียนภาษาที่สอง (Canfield, 1992; Dunn, Dunn & Perrin, 1994; Felder & Henriques, 1995; Kinsella, 1995; Oxford & Ehman, 1993) Oxford (1990) กล่าวว่า หากผู้เรียนสามารถเลือกรูปแบบการเรียน

กลวิธี หรือเทคนิคการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความชอบและความต้องการของตนเองแล้ว ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

นักการศึกษาได้นำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย หนึ่งในนั้นคือ Reid (1985) ซึ่งจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนรู้เป็น 6 รูปแบบการเรียนรู้ โดยยึดลักษณะการรับข้อมูลและการทำงาน คือ 1) การเรียนโดยใช้การฟัง (Auditory) เป็นการรับรู้ข้อมูลจากการฟัง เช่น การฟังคำบรรยาย อภิปราย บทสนทนา เครื่องบันทึกเสียง 2) การเรียนโดยใช้สายตา (Visual) เป็นการใช้สายตาเพื่อศึกษาข้อมูลที่เป็นทั้งภาษาและภาพ เช่นอ่านหนังสือ แผนผัง แผนภูมิ รูปภาพ ป้ายประกาศ วิทัศน์และภาพยนตร์ 3) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic) เป็นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์จำลอง เช่น บทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง 4) การเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Tactile) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ เช่น การสร้างแบบจำลอง การทดลอง การเรียนจากสิ่งของที่จับต้องได้ เช่น สมุดภาพ หรือ บัตรคำ 5) การเรียนด้วยตนเอง (Individual) เป็นการที่ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง ทั้งในชั้นและนอกชั้นเรียน 6) การเรียนเป็นกลุ่ม (Group) เป็นการที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อนหรือเพื่อนร่วมชั้นทั้งเป็นคู่และกลุ่ม

ภูมิหลังของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน กล่าวคือ ภูมิหลังหรือวัฒนธรรมเป็นเหมือนแรงจูงใจ เป็นคุณค่า ความเชื่อ อัตลักษณ์ ประสบการณ์ และวิถีชีวิตที่ถ่ายทอดกันมารุ่นสู่รุ่น (House et al, 2004) และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อกระบวนการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ และกระบวนการคิด (Earley & Ang 2003) ความแตกต่างทางวัฒนธรรมหรือภูมิหลังของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อความชื่นชอบในการเรียนรู้ (Hofstede, 2001) และทำให้เกิดความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ (Reynolds, 1997; Wilson, 1971)

มีงานวิจัยที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีภูมิหลังต่างกัน เช่น งานวิจัยของ Joy M. Reid (1989) ซึ่งศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ และมีภูมิหลังภาษาแม่ที่ต่างกัน จำนวน 1,388 คน พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกับเจ้าของภาษา และ Clara C. Park (2000) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของชาวกำพูชา มอญ ลาว และเวียดนามในประเทศอเมริกา โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มคนผิวขาว พบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีชาติพันธุ์ต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ต่างกัน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนและความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เช่น งานวิจัยของ Reid (1987) ได้ศึกษา 6 รูปแบบการเรียนกับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมปลายและในระดับสูง รายวิชาภาษาอังกฤษ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวเป็นผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เรียนในระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีรูปแบบการเรียนโดยใช้สายตาและการเรียนโดยเน้นการปฏิบัติมากกว่ากลุ่มผู้เรียนในระดับปริญญาตรีที่มีรูปแบบการเรียนโดยเน้นการฟังมากกว่า นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าผู้เรียนที่มีคะแนนสอบ TOEFL อยู่ในระดับสูง มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่คล้ายกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี 2557 ของนักเรียนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ นักเรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในทุกสาขาวิชาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มนี้ได้คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษ 19.34 จากคะแนนเต็ม 100 ผลการทดสอบดังกล่าวอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของภาคใต้ คือ 29.47 คะแนน ถ้าเปรียบเทียบกับผลการทดสอบทางการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานของนักเรียนชาวไทยมุสลิมในสี่อำเภอของจังหวัดสงขลา (อำเภอจะนะ เทพา นาทวี และ สะบ้าย้อย) ซึ่งส่วนใหญ่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ พบว่าผลการทดสอบในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมได้คะแนน 25.44 จาก 100 คะแนน ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของคุณภาพทางวิชาการของนักเรียนชาวมุสลิมในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ซึ่งร้อยละ 85 เป็นนักเรียนที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ มีผลสัมฤทธิ์เฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนมุสลิมในโรงเรียนเอกชนจังหวัดสงขลาที่ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ [สทศ], 2557; สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 15, 2557; สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2557)

ในประเทศไทยมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ออกของมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่มีจำนวนน้อยมาก เช่น งานวิจัยของ Leah and Charumane (2015) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและบุคลิกภาพระหว่างนักเรียนโรงเรียน

เอกชนสอนศาสนาและโรงเรียนสามัญทั่วไป ในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา โดยใช้คะแนน O-NET ภาษาอังกฤษในการจำแนกเป็นของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูงและต่ำ จากการวิจัยพบว่า นักเรียนมุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูงมีความเป็นส่วนตัว หรือมีบุคลิกภาพเก็บตัว ในขณะที่นักเรียนมุสลิมที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับต่ำมีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย ส่วนนักเรียนที่ไม่ใช่มุสลิม ที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูงและต่ำ พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย งานวิจัยของ Boosuk, Y. (2009) ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่เป็นมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มนี้ใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่มมากที่สุด และการเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่นักเรียนใช้ในการเรียนน้อยที่สุด

งานวิจัยของมิสโรและชัยภา (กำลังจัดพิมพ์) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยใช้ 6 รูปแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว คือ การเรียนโดยใช้การฟัง การเรียนโดยใช้สายตา การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนด้วยตนเอง และการเรียนเป็นกลุ่ม จากการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่เป็นภาษามลายูใช้มากที่สุดสามอันดับแรกคือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การกระทำ ส่วนนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่พบว่า การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การฟังเป็นรูปแบบการเรียนที่กลุ่มนี้ใช้มากที่สุด ในสามอันดับแรก นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มชอบใช้ในการเรียนน้อยที่สุด

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังไม่พบงานวิจัยใดที่ศึกษารูปแบบการเรียนของผู้เรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ว่ามีรูปแบบการเรียนที่ต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ที่อาศัยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้และอาศัยอยู่ในภาคใต้ตอนบน ซึ่งอาจส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมทั้งสองกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์การทดสอบระดับชาติ (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมลายูมุสลิมและนักเรียนไทยมุสลิม

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์การทดสอบระดับชาติ (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมลายูมุสลิมและนักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการทำวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 364 คน ศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 5 แห่ง (โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ โรงเรียนธรรมศึกษามูลนิธิ โรงเรียนส่งเสริมวิทย์มูลนิธิ โรงเรียนท่าใหญ่ และโรงเรียนส่งเสริมศาสนาวิทย์มูลนิธิ) โดยแบ่งประชากรเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ที่มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 73 คน และกลุ่มที่เป็นนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่มาจากจังหวัดสงขลา สตูล ตรัง พังงา พัทลุง และกระบี่ จำนวน 291 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ จำนวน 51 คน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า มลายูมุสลิม) และนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 136 คน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า ไทยมุสลิม) รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 197 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้มาจากการสุ่มตามตารางของ Krejcie และ Morgan ที่ระดับความเชื่อมั่น .95 (Krejcie & Morgan, 1970) กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ตามคะแนนการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐานรายวิชาภาษาอังกฤษ (O-NET) ในปีการศึกษา 2559 โดยใช้เทคนิค 27% ในการแบ่งได้ดังนี้ นักเรียนไทยมุสลิมที่อยู่ในระดับสูงจำนวน 37 คน และในระดับต่ำจำนวน 37 คน นักเรียนมลายูมุสลิมที่อยู่

ในระดับสูง จำนวน 14 คน และในระดับต่ำจำนวน 14 คน

เครื่องมือวิจัย

งานวิจัยนี้มีเครื่องมือดังต่อไปนี้

1. คะแนน O-NET ระดับช่วงชั้นที่ 3 ในรายวิชาภาษาอังกฤษจัดสอบในเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ประกอบด้วยข้อสอบ 4 ตอน ตอนที่ 1 การสนทนา ตอนที่ 2 การอ่านจับใจความสำคัญ ตอนที่ 3 ไวยากรณ์และคำศัพท์ และตอนที่ 4 ทั่วไป คะแนนเต็ม 100 คะแนน

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 4 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลภูมิหลังของนักเรียน ส่วนที่ 3 รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ เป็นทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้อิง Reid (1985) ประกอบด้วย 6 รูปแบบ คือ 1) การเรียนโดยใช้การฟัง 2) การเรียนโดยใช้สายตา 3) การเรียนโดยใช้การกระทำ 4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ 5) การเรียนด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม และส่วนที่ 4 คะแนน O-NET รายวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27% ในการแบ่งนักเรียนทั้งสองกลุ่มที่มีคะแนนในระดับสูงและต่ำ แบบสอบถามเป็นแบบ Likert-Style ที่ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นตามแบบ 4 ตัวเลือก หรือ four-point Likert scale (1=น้อยที่สุด ไปจนถึง 4=มากที่สุด) เกณฑ์การตีความข้อมูลจากแบบสอบถามใช้ของ Dörnyei & Taguchi (2009) คือ 1.00 - 1.50 = น้อยที่สุด 1.51 - 2.50 = น้อย 2.51 - 3.50 = มาก และ 3.51 - 4.00 = มากที่สุด

แบบสอบถามเป็นภาษาไทยและผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของการแปลและเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้น ซึ่งไม่อยู่ในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากโรงเรียนในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับ 0.81 อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ยอมรับได้ว่ามีความน่าเชื่อถือ

วิธีการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม ในช่วงเดือนมกราคม – มีนาคม ปี 2560 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใน

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พื้นที่ภาคใต้จำนวน 187 คน คือ นักเรียนที่เป็นมลายูมุสลิมจำนวน 51 คน และนักเรียนที่เป็นไทยมุสลิม จำนวน 136 คน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test และค่าความสัมพันธ์ (correlation)

ผลการวิเคราะห์

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มนักเรียนมลายูมุสลิม จำนวน 51 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 28 คน และเพศหญิงจำนวน 23 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี มาจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556-2560 เป็นระยะเวลา 4 ปี นักเรียนเหล่านี้มีภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สาม กลุ่มนี้ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในการสื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน

กลุ่มนักเรียนไทยมุสลิม จำนวน 136 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 41 คน เพศหญิงจำนวน 95 คน อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 16-18 ปี ร้อยละ 80 มาจากจังหวัดสงขลา ร้อยละ 12 จังหวัดสตูล และร้อยละ 8 มาจากจังหวัดพัทลุง นครศรีธรรมราช กระบี่ และสุราษฎร์ธานีธานี เข้ามาศึกษาในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ในระดับชั้นประถมศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550- 2560 เป็นระยะเวลา 10 ปี นักเรียนเหล่านี้มีภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการใช้สื่อสารภายในครอบครัวและเพื่อน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ
นำเสนอในตารางที่ 1

ผลการศึกษา (ตาราง)

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่ม
ตัวอย่าง

รูปแบบการเรียนกับ ความสามารถทาง ภาษาอังกฤษ	การเรียนรู้โดย ใช้การฟัง	การเรียนรู้ โดยใช้ สายตา	การเรียนรู้ โดยใช้การ กระทำ	การเรียนรู้โดย การลงปฏิบัติ ในสถาน การณ์	การเรียนรู้ ด้วย ตนเอง	การเรียนรู้ เป็นกลุ่ม	ภาพรวม
นักเรียนไทยมุสลิม (n=136)	.030	.047	.002	-.066	.064	-.031	.009
นักเรียนมลายูมุสลิม (n=51)	.016	.019	-.023	.230	-.050	-.120	.004

จากตารางที่ 1 โดยภาพรวมความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและ
นักเรียนมลายูมุสลิมไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปแบบการเรียน
ภาษาอังกฤษทั้งในภาพรวมและรายด้าน

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียน
ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถทางการเรียน ภาษาอังกฤษกับรูปแบบ การเรียนภาษาอังกฤษ	การเรียนรู้ โดยใช้ การฟัง	การเรียนรู้ โดยใช้ สายตา	การเรียนรู้ โดยใช้การ กระทำ	การเรียนรู้โดย การลงปฏิบัติ ในสถานการณ์ ต่างๆ	การเรียนรู้ ด้วย ตนเอง	การเรียนรู้ เป็นกลุ่ม	ภาพรวม
ไทยมุสลิมความสามารถ ระดับสูง (n=37)	.150	-.080	.057	.003	-.211	.134	-.004
ไทยมุสลิมความสามารถ ระดับต่ำ (n=37)	-.141	-.102	-.040	-.018	-.027	-.110	-.102

มลาญมุสลิมระดับสูง (n=14)	.036	-.076	-.197	.055	-.439	-.241	-.191
มลาญมุสลิมระดับต่ำ (n=14)	-.535*	-.449	-.833**	-.574*	-.415	-.366	-.649**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมในระดับสูงและต่ำพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันทั้งในภาพรวมและรายด้าน และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมลาญมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง แต่พบความสัมพันธ์กันแบบผกผันในกลุ่มนักเรียนมลาญมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -0.649$) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่ามี 3 รูปแบบการเรียนที่มีความสัมพันธ์แบบแปรผกผันระหว่างความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำใช้รูปแบบการเรียนอยู่ในระดับสูง คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ ($r = -0.833$) การเรียนโดยการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ ($r = -0.574$) และการเรียนโดยใช้การฟัง ($r = -0.535$)

สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษา

นักเรียนไทยมุสลิมและมลาญมุสลิม

1. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 6 ด้าน การเรียนโดยใช้การฟัง การเรียนโดยใช้สายตา การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนด้วยตนเอง
2. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้ง 6 ด้านของนักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ
3. ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนมลาญมุสลิมที่มี

ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงกับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้ง 6 ด้าน แต่พบความสัมพันธ์แบบผกผันระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนของนักเรียน มลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ คือ ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด ดังต่อไปนี้ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการเรียนโดยใช้การฟังตามลำดับ ความสัมพันธ์ที่พบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Dunn (1981) ซึ่งพบว่าผู้เรียนในระดับชั้นอนุบาลหรือผู้เรียนใหม่ หรืออีกนัยหนึ่งคือ มีความสามารถต่ำ (new learners) ถนัดที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การกระทำและการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆมากที่สุด และยังสอดคล้องกับงานของ Boonsuk (2009) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนมลายูมุสลิมในโรงเรียนเอกชนสอนอิสลามส่วนใหญ่ขาดพื้นฐานความรู้ และความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่มาจากหลายพื้นที่ที่แตกต่างกัน อีกทั้งมีภูมิหลังและความหวังในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน นักเรียนบางกลุ่มสนใจที่จะเรียนต่อด้านศาสนา ไม่คาดหวังที่จะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย และการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มนี้อาจเพียงเพื่อผ่านหลักสูตรบังคับของโรงเรียน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มนี้เป็นผู้เรียนใหม่ (new learners) ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ผ่านกิจกรรม หรือรูปแบบการสอนที่เน้นการปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และสามารถต่อยอดการเรียนรู้สู่กระบวนการอื่นๆได้

ในงานของมิสโรและชัยภา (กำลังจัดพิมพ์) นักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างในหลายด้าน กล่าวคือ ผู้เรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิมมีระดับการใช้การเรียนเป็นกลุ่มมากที่สุด ในทางกลับกันผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีระดับการใช้รูปแบบการเรียนด้วยตนเองน้อยที่สุด อีกทั้งยังพบว่าการเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆเป็นรูปแบบการเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้เหมือนกัน ซึ่งรูปแบบการเรียนดังกล่าวพบมากในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Reid, 1987)

ผู้เรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ส่วนใหญ่มาจากพื้นสามจังหวัดชายแดนใต้ ใช้ภาษามลายูในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนกลุ่มนี้มีภาษามลายูเป็นภาษาแรก ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาที่สาม ซึ่งแสดงถึงบริบทการเรียนรู้ภาษาหลายภาษาและแตกต่างกัน เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษจึงมีค่อนข้างจำกัด

เนื่องจากยังมีสาระการเรียนรู้มากมาย ทั้งสาระวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทำให้มีเวลาจำกัดในการเรียนภาษา ผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนในเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้จึงอยู่ในระดับต่ำ ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลการทดสอบทางการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานปีการศึกษา (O-NET) 2559-2560 ของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะในรายวิชาภาษาอังกฤษพบว่า คะแนนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษของพื้นที่จังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส คือ 26.6 226.30 และ 27.11 จาก 100 คะแนน ซึ่งผลการทดสอบดังกล่าวอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของภาคใต้ หากเปรียบเทียบกับผลการทดสอบทางการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานของนักเรียนในพื้นที่จังหวัดสงขลา ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 31.57 คะแนน

จากรายงานของสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัด (2561) พบว่า จากคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มพบว่าผู้เรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำกว่ากลุ่มผู้เรียนในพื้นที่จังหวัดสงขลา (สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัด, 2561) อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการจัดการเรียนการสอน สืบเนื่องจากผู้สอนขาดความรู้ความมั่นใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Puthong, 2009; Hayikaleng, 2011) ทำให้ส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนกลุ่มดังกล่าว

สรุป

โดยภาพรวมไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมุสลิมและมลายูมุสลิม ทั้งนักเรียนไทยมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ และนักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับความสามารถทางภาษาอังกฤษ แต่พบความสัมพันธ์แบบแปรผกผันในกลุ่มผู้เรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ใน 3 ด้าน คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการเรียนโดยใช้การฟัง ตามลำดับ

ผลการศึกษจากงานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ มีความสัมพันธ์แบบผกผันระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรใช้เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลายและเหมาะสมกับกลุ่มดังกล่าว หากผู้เรีกกลุ่มดังกล่าวสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษตรงตามความชอบของผู้เรียน วิธีการสอน

ดังกล่าวอาจสามารถพัฒนาศักยภาพหรือความสามารถทางภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นกว่าเดิม

ผลการวิจัยชิ้นนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามให้ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สาม ควรมีการยกระดับการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนของผู้เรียนที่มีภาษาแม่ต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้เรียนมลายูมุสลิมที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ควรได้รับความสนใจและจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้เพื่อที่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวจะสามารถพัฒนาศักยภาพการเรียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

ผลการวิจัยชิ้นนี้สะท้อนให้เห็นว่า รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มดังกล่าว อาจมีปัจจัยด้านอื่นๆที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มนี้ เช่น ครูผู้สอน ทักษะคิด หรือแรงจูงใจในการเรียน จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามทั้งในพื้นที่สามจังหวัดและในวงกว้างขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนต่อไป

อ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.
- “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542” (2542, 19 สิงหาคม) ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 74ก. หน้า 1-25
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2556). *รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) ปีการศึกษา 2556-2557*. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก <http://www.niets.or.th> (วันที่สืบค้น: 19 มิถุนายน 2558)
- Boonsuk, Y. (2009). English language Learning Styles of Pondok School Student in Southern Thailand. *National Graduate Research Conference, 12*, 1930-1939.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. (4th ed.). New York: Addison Wesley Longman.
- Earley, C. & Ang, S. (2003). *Cultural Intelligence: Individual interactions across Cultures*. Stanford: Palo Alto, CA.
- Hayikaleng, N. (2011). *Comparisons of Problems in Teaching English at Upper Secondary level between Public Schools and Islamic Private Schools in Narathiwat*. A Minor Thesis. Teaching English as an International Language, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University.
- House, R. J., Hanges, P. J., Javidan, M., Dorfman, P. W. & Gupta, V. (2004). *Culture, Leadership and Organizations: The GLOBE Study of 62 Societies*. London: Sage Publications, Inc.
- Hofstede, G. (2001). *Cultures Consequences: Comparing Values, Behavior, Institutions and Organizations Across nations*. (2nd ed.). London: Sage Publications, Inc.
- Jitmuad, S. (1992). *Islamic Culture*. Bangkok: Thangnum.
- Khajornrit, B. (2007). *Behavior of Teaching English of Foreign Teachers in the Opinion of Mathayom 1-3 Students at Private Schools in Pattaya City*. Master's Thesis of Curriculum and Instruction. Graduate School, Burapha University.

- Keefe, J. W. (1982). *Assessing student learning styles: An overview*. In J. W. Keefe (Ed.), *Student learning styles and brain behavior* (pp. 43-53). Reston, VA: National Association of Secondary School Principals.
- Kolb, A. D. (1981). *Learning Style Inventory: A Self-Description of Preferred Learning Modes*. Boston: Mc Bers.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Leaha, M. & Charumane. N.K. (2015) Personality Traits: A Comparison Study of Muslim and Non-Muslim Students. *7th International Conference on Humanities and Social Sciences "ASEAN 2015: Challenges and Opportunities"* (Proceedings)
- Oxford, R. L. (1990). *Language Strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House/Harper Collins.
- Park, C. C. (2000) Learning Style Preferences of Southeast Asian Students. *Urban Education*, 35, 245-268.
- Puthong, L. (2009). *English Teaching Methodology in Elementary Schools in the Upper Northern Region of Thailand*. Research Project from Faculty of liberal Arts. Chiang Mai: Maejo University.
- Reid, J. M. (1987). The learning style preferences of ESL Students. *TESOL Quarterly*, 21, 87-111.
- Reynolds, M. (1997). Learning Styles: A Critique. *Management Learning*, 28, 115-133.
- Walberg, H. J. (1989). *The Effective Teacher*. New York: McGraw-Hill.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล นางสาวมิสรอ จูมะ

รหัสประจำตัวนักศึกษา 5711121012

วุฒิการศึกษา

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศิลปศาสตร์)	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่	2555

ทุนการศึกษา

ทุนช่วยเหลือการทำวิจัยจากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

ครูภาษาอังกฤษ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร อ. หาดใหญ่ จ. สงขลา

การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

มิสรอ จูมะ, และธัญภา พลานุกุลวงศ์. (2562). รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มี
ภาษาแม่ต่างกัน. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนใต้,
_____ (อยู่ระหว่างการตีพิมพ์)